

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ Α' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 10^{ον} - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 14

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Σ. Τ. Γ. 902 Β. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1948

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ

ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΠΟΣ;

«Να ξέρετε πώς αν τρέσουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, η Μακεδονία θα μας σώσει».

(ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ)

Η Πατρίδα μας, και ιδιαίτερα η Μακεδονία και η Θράκη, δοκίμασε άπειρες φορές την αγριότητα, τη βαρβαρότητα και τις ληστρικές επιδρομές των βορείων γειτόνων μας. Ο επιδρομέας αυτός Λαός, οι Βούλγαροι, δεν έχει ξεχωριστή εθνική υπόσταση από όλους τους άλλους Σλαύους, δεν έχει συναίσθηση της έννοιας της ελευθερίας και της ανθρωπιάς και δεν δικαιούται να ονομάζεται Λαός ευρωπαϊκός, Λαός πολιτισμένος. Παύλι περισσότερο δεν είναι λογικό να κατέχη ή να γίνει αφέντης ελληνικής γης, ελληνικού πληθυσμού που στο πέρασμα των αιώνων στάθηκε ο προμαχώνας της ελευθερίας και του πολιτισμού, ο βράχος πάνω στον οποίον έσπασαν όλα τα κύματα των βαρβαρικών επιδρομών.

Κάθε Λαός ζή, διειρεύεται, μεγαλοφυγή και προοδεύει, όταν δε υποτάσσεται στη βία, αγωνίζεται για την απελευθέρωσή του και νικά, ακολουθώντας πάντα το παράδειγμα των προγόνων του, έχοντας μπροστά του την εικόνα μιας άλλης πόλης που έγινε στη γη που γεννήθηκε, τραγουδώντας ένα τραγούδι που περιγράφει τα ήρωικά κατορθώματα των προγόνων του.

Μέσα στην Ιστορία βρίσκουμε, φυσικά, τις μάχες, τις νίκες και τις καταστροφές, μα δεν αναφέρονται εκεί οι λεπτομέρειες, οι ατομικές συμβολές και η ψυχική κατάσταση του κάθε αγωνιστή. Οι αγώνες και οι θυσίες, οι σκοποί και τα ιδανικά κάθε Λαού είναι καθρεφτισμένα μέσα στα έθνηκα έπη, μέσα στα δημοτικά τραγούδια. Σ' αυτά θα βρή ο καθέας και θα διαπιστώση το περιεχόμενο της ψυχής του Έθνους, τα δεινρά του, τους πόνους του και τα ιδανικά του, και ο κάθε έθνογράφος σ' αυτά θα προσπαθήση να βρή τα πολύτιμα βοηθήματα για τις μελέτες του, γιατί σ' αυτά καθρεφτίζεται η άδοξη και άφελής έμπνευση του Λαού.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αρχοντόμηνος μ' όλα του. Κανένας δεν του άμφισβητεί την ιδιότητα. Γιατί είναι κατοχυρωμένη. Με τ' αγαθά του. Με τ' απλό του. Αγαπητός όσο κανένας. Κατακτητής στα πλάη του κόσμου Παντού ψηφίζουν λόγια κολακευτικά γι' αυτόν. Παντού σχόλια εύμελη. Πουθενά παράπονο. Ούτε κακολογία.

Από το Γενάρη ή γιαγιά τάζει στα έγγονάκια της, δτι ακριβώς ζητούν, να τους το χαρίση όταν έρθη ο μήνας αυτός. Απ' το Γενάρη ο γεωργός υπόσχηται στα παιδιά του χίλια καλά, να τους τα πάρη, το μήνα αυτό, που θάνε εύτυχία. Μικροί και μεγάλοι. Νέοι και γέροι. Άντρες και γυναίκες, τον Αύγουστο προσμένουν με λαχτάρα. Με έλπίδες άπειρες. Τον Αύγουστο, που θα πραγματοποιήση τα δεινρά τους. Τον Αύγουστο, που θα δώση σάρκα και όστα στις φιλοδοξίες τους, στους κρυφούς τους πόθους. Ναί! τότε, θα γίνουν όλα. Τότε, με το άρωμα των φρούτων, με τ' άφθονα αγαθά της γης. Τότε, που η Φύσις θα βρίσκεται στο ζενιθ της δημιουργίας της. Στο μεγαλείο της ώριμότητάς της.

— Αύγουστε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυο φορές το χρόνο... Όχι μόνο δυο, αλλά και τρεις... Τσιγκουνιά δεν ξέρει. Τούναντιον. Σπάταλος στις χειρονομίες του. Δεν κάβεται να μετρήση τα πλοήτη του. Μόνο τ' σκορπά βεζιά κι' άριστερά, αδιάκριτα, σε φτωχούς και σε πλούσιους. Γκριλιάρδες δεν βρίσκονται πιά. Κακομοίρηδες να δείξουν τη μίζερία τους. Γιατί τους σκέπασε η ανεκτίμητη γενναιοδωρία του.

Αυτοί όμως οι γείτονες, που επιδουλεύονται τα εδάφη μας, έχουν εθνικόν έπος, έχουν δημοτικά τραγούδια και εθνικούς ήρωας σαν τόν Παπαφλέσσα, τόν Κολοκοτρώνη και τους άλλους εθνικούς μας ήρωας;

Η εποχή των επιδρομών τους στις πλούσιες και έφορες ελληνικές περιοχές της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας είναι η εποχή που αρχίζει και η ιστορία τους. Μ'σα σ' ολη αυτή την περίοδο της ιστορίας τους, που είναι γεμάτη από ατέλειωτους πολέμους και κατακτήσεις, τα χρόνια δηλ. των πιδ αιμοδιφών αρχόντων τους, του Κρούμου, του Συμεών και του Σαμουήλ, φυσικό θάταν να συγκινούνταν η ψυχή του λαϊκού ποιητή για να συνθέση ένα αληθινά εθνικό έπος, έναν ύμνο για τα κατορθώματα του Έθνους του. Και όμως η περίοδος αυτή δεν άφησε ούτε ένα ποίημα, ούτε ένα μνημείο.

Μήπως όμως η περίοδος της Τουρκοκρατίας παρουσίασε σημεία ανάπτυξως του εθνικού αισθήματος, μήπως ζύπνησε στη βουλγαρική ψυχή κανένα αίσθημα ύψηλο, δημιουργήθηκε άραγε μέσα στα πολλά χρόνια της σκλαβιάς τους ο πόθος της ελευθερίας;

Ο τουρκικός ζυγός ήταν βαρύς και δυσβάστακτος για όλους τους σκλαβωμένους Λαούς και φυσικό επακόλουθο της βίας ήταν η αντίσταση στα σχέδια του κατακτητή.

Οι Έλληνες, ξέρετε ελός ο κόσμος πώς από τα πρώτα χρόνια της σκλαβιάς τους, τραγούδισαν σε κάθε γωνία της γης των τους πόνους των, τραγούδισαν τη λευτεριά τους και ύμνησαν τους κλέφτες και τους άρματωλούς. Τους ανέβαζαν στους ουρανούς και για μικρά άκεία κατορθώματα, τους έδειξαν έτσι κουράγιο για καινούργιους και ωραιότερους αγώνες και ξεσήκωναν τους νέους που καθένας απ' αυτούς τραγουδώντας τα κατορθώματα των κλεφτών, δεν είχε άλλο δεινρο παρά πώς να γίνει όμοιός τους.

ΤΟ Β' ΜΕΡΟΣ του άρθρου εις το έπόμενον.

Η "ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ", ΜΕΤΕΞΥ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΟΜΙΛΕΙ Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ο Πρύτανις του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Ι. Σπυρόπουλος, ο οποίος όμιλει σήμερα δια της «Αναμορφώσεως» προς τους Σκαπανείς μας, είναι από τους πλέον διακεκριμένους νομομαθείς του τόπου μας. Καθηγητής του Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου και Νομικός Σύμβουλος του υπουργείου Έξωτερικών, αντιπροσώπησε την χώρα μας εις πλείστας διεθνείς Διασκέψεις και ή φήμη του, ως διαπρεπούς διεθνολόγου, καθιερώθη εις τους έπιστημονικούς και διπλωματικούς κύκλους της Εύρώπης όσον και της Αμερικής.

Παρά τόν τεράστιον φόρτον της εργασίας του μας έδεχθη με εύγενειαν και έγκραδιότητα εις τα επιβλητικά γραφεία της Πρυτανείας του Πανεπιστημίου και άπήνησε προθυμότητα εις τας ερωτήσεις, που του άπηυθύναν.

Η εφημερίς μας τόν ευχαριστεί θερμότατα δια την άμεριστον συνδρομήν του εις την εθνικήν της προσπάθειαν.

Εις τόν κ. Σπυρόπουλον υπεβάλαμεν τας κάτωθι ερωτήσεις:

— Ποία είναι η γνώμη σας δια την σημερινήν του διεξαγομένου σήμερα υπό της Ελλάδος αγώνος;

— Πρόκειται —μάρ λέγει ο κ. Πρύτανις— περί μιας προσπάθειας της Ρωσίας όπως επέκταθη και εις την Μεσόγειον, πράγμα το όποιον θα έστήμασε φυσικά, υποδούλωση της Ελλάδος εις τούς Σλαύους. Όργανο της Ρωσίας έγιναν οι Έλληνες κομμουνιστάι, τών όποιων τας βλέψεις προς έπιβολήν του Κομμουνισμού έν Έλλάδι υποστηρίζει ή Ρωσία, ίνα έπιτύχη του σκοπού της. Είτε ενσυνειδήτως είτε μή, οι Έλληνες κομμουνιστάι έγιναν συνεπώς όργανα της ρωσικής πολιτικής.

— Ποία νομίζετε ότι είναι ή πρόσουσα θέσις της Νεολογίας, και ίδια εκείνων τών μορφωμένων που είχαν έπαυθη εις τό Ε.Α.Μ.;

— Περί του ζητήματος τούτου ουδεμία δύναται να υπάρξη άμφιβολία ότι, όσοι εκ τών νέων πλανήσαντες περί τών πραγματικών σκοπών του Ε.Α.Μ. είχαν γίνει μέλη αυτού, όφείλουν να ακολουθήσουν τας εθνικάς παραδόσεις και να αγωνισθούν, όπως οι λοιποί Έλληνες, δια την καταπολέμησιν

Ο κ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

του κοινού έχθρου. Έο' όσον πράξουν τούτο, δεν νομίζω ότι το γεγονός της συμμετοχής των εις τό Ε.Α.Μ., όταν τούτο θεωρείτο ή μόνη όργανωσις αντίστασως εναντίον του Χιτλερισμού και του Φασισμού, π'ρ'πει να καταλογισθί εις τό μέλλον εις έόρος των.

— Τι φρονείτε περί του έργου που συντελείται εις Μακρόνησον;

— Δεν δύναται τις είμη να

συμφωνήση με τό αναμορφωτικόν εθνικόν έργον της Μακρόνησου. Δεν είναι δυνατόν τό Κράτος να τηρή μόνον παθητικήν στάσιν άπέναντι πεπλανημένων νέων, αλλά έχει υποχρέωσιν και θετικώς να ενεργήση και να συντελέση, ώστε να τούς ανοίγουν τα μάτια, να αντιληφθούν την πλάνην των και να τούς δώση εύκαιρία όπως και αύτοί συμβάλουν εις τόν γενικόν αγώνα του Έθνους εναντίον του κοινού έχθρου. Αί καταφάνουσαι καθημερινώς από φοιτητάς στρατιώτας της Μακρόνησου έπιστολαί προς τό Πανεπιστήμιον, προκαλούν μεγίστην χαράν εις την Σύγκλητον και όλους τούς καθηγητάς του Άνωτάτου Πνευματικού Ιδρύματος, ότινες είναι οι διδάσκαλοι τών στρατιωτών τούτων. Τό γεγονός της άνδροπρεπούς όμολογίας της πλάνης των τιμψ τούς ως άνω στρατιώτας.

— Ποία είναι ή θέσις της πνευματικής ηγεσίας εναντι του αγώνος;

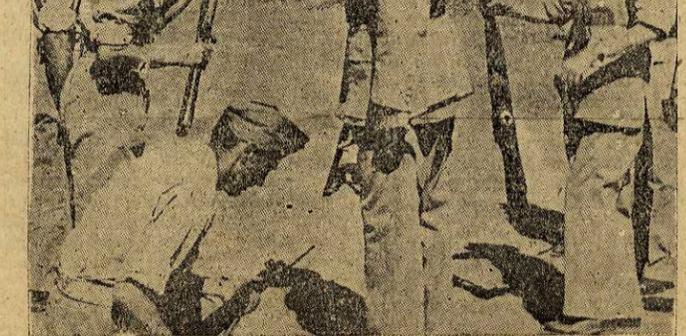
— Τό Πανεπιστήμιον Αθηνών έπανειλημένως δια ψηφισμάτων προσεπάθησε να ένισχύη τόν αγώνα, δεν παρέλειψε δε να άποστείλη διαμαρτυρίας εις ξένα Πανεπιστήμια δια τας διάφορα κακοτηγίματα, τα όποια, ως είναι τό παιδομαζώμα κ.ά., διεπράχθησαν εις την Βόρειον Ελλάδα. Τό Πανεπιστήμιον ενεργήσαν ούτω, ενεπνεύσθη εκ της αντίληψως ότι οι πνευματικοί ηγέται ενός Έθνους δεν έχουν τό δικαίωμα να παραμένουν άδρανείς εις τούς εθνικούς αγώνες, αλλά όφείλουν και αύτοί κατα δύναμιν να συμβάλουν εις την έπιτευξιν του κοινού σκοπού.

Δ. ΑΞ)κός ΑΘΑΝΙΤΗΣ ΧΡ.

ΣΤΟ ΚΑΛΟ... ΟΙ Κ. Κ. Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Σ. ΚΟΥΓΕΑΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Με συγκίνηση και εθνική υπερηφάνεια θ' άποχαιρηθούμε αύριο τούς άξιους της Πατρίδος Σκαπανείς μας, που με τις καρδιές πλημμυρισμένες από εθνική πίστι θα πάρουν τόν δρόμο του καθήκοντος και της τιμής.

Τό μαρτυρικό μας Έθνος με αγάπη και στοργή θα τούς έμπιστευθή τα όπλα. Τα πρώτα ένοπλα τμήματα της Μακρόνησου έγραψαν ήδη μ' αυτά την τιμημένη μας Ιστορία. Και όσοι ακολουθούν όφείλουν να τούς υπερηφάνουν. Να περιβάλουμε την Μακρόνησο με αίγλη, με φώς με ήρωισμόν. Τό όνομά της να συμβολίζει τη δόξα και την αγάπη προς την Πατρίδα. Με αυτές τις εύχες και αυτά τα συναισθηματα χαριετίσουμε τό Τάγμα που φύγει αύριο για τις επιχειρήσεις.

Η Α.Μ. ο Βασιλεύς θα έμπιστευθή αύριο Σκαπανείς της Δ' Αποστολής, που με δρόμο

«Εξ όλων τών βαρβαροτήτων του τελευταίου πολέμου τίποτε δεν είναι άπανθρωπότερον από την απαγωγήν τών Έλληνοπαίδων, που έθεσαν εις ενεργείαν οι προαγωγοί και οι έχθροι της ελληνικής Πατρίδος.

Αιχμαλωσία ολοκληρών πόλεων και απαγωγή πληθυσμών συν γυναιξί και τέκνοις εις δουλείαν δεν έλειψαν ούτε κατά την αρχαιότητα ούτε κατά τόν σκοτεινόν μεσαιώνα, αλλά παιδιάν και νηπίων άπόσπασιν από τας μητρικάς αγκαλάς, ως μέτρον πολεμικόν, δεν γνωρίζω να μαρτυρηται που.

Και όμως τό άνήκουστον αυτό έγκλημα κατά της ανθρωπότητος δεν έπροκάλεσεν ουδέ εις τούς συμπολεμήσαντας ύπερ της ελευθερίας λαούς όσον άνένεμε τις αντίδρασιν, ενώ ήμεις, παρά τας καταστροφάς που υπέστημεν και παρά τόν πόλεμον όν συνεχίζομεν ούχι μόνον ύπερ ήμών, μετεσχομεν ακόμη και εις αυτόν τόν τελευταίον έρρανον τών όποιον ο Όργανισμός τών Ηνωμένων Έθνών ενήργησεν ύπερ τών παιδιών όλου του κόσμου, δηλαδή και αυτών τών Μεγαλών Δυνάμεων.

Όταν ο Ίμβραμί ημαλώτιζε παιδιά και τα μετέφερεν εις Αίγυπτον με τόν άπώτερον σκοπόν να άποικίση την έρημωθείσαν Πελοπόννησον με Άραβας, εξηγήρηθ ήλόκληρος ή Δύσις και εις την εξαγοράν τών παιδιών έδωκαν χείρα βοηθείας ακόμη και χάραι πολέμιοι προς την ελληνικήν ελευθερίαν.

Τώρα που δεν υπάρχει καν ουδέ ή έλίπι της εξαγοράς, δεν είδομεν ακόμη να εξεγερθή συσσωμος ό πολιτισμένος κόσμος και δεν ήκούσαμεν ούτε τα πνευματικά ιδρύματα της ξένης ούτε τούς ποικιλώνυμους όργανισμούς τών Ηνωμένων Έθνών ή της Ηνωμένης Εύρώπης να στιγματίσουν τό έγκλημα κατά τρόπον άποτελεσματικόν.

Είθε αι εκκλήσεις να συντελέσουν εις παγκόσμιον συναγερμόν, μήπως αι δυστυχείς αύται ύπάρξαι, τό έαρ της πατρίδος μας, ατά παιδάκια, οι άσυλόγιστες χαρές» επανίδουν τό φώς της Ελλάδος.

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ Πρόεδρος της Ακαδημίας Αθηνών Τό άποτρόπαιον έγκλημα του σλαβοκομμουνισμού, την διαίαν δηλαδή απαγωγήν τών μικρών Έλληνοπαίδων και την συγκέντρωσιν αυτών εις τα δορυφορούτα κομμουνιστικά Κράτη προς συστηματικήν και μεθοδικήν διαπαιδαγώγησιν εις τόν κομμουνισμόν, έσονται ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΛΟΧΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ - 3ος ΛΟΧΟΣ 0-2

Μετά μεγάλης άνυπομονής ανέμενε η δεύτερα συνάντησις πρωταθλήματος νύκ-αύρι μεταξύ Λόχου Ασφαλείας και 3ου Λόχου.

— Από τις 5 μ.μ. είχε κατακλυσθή και ο πιο μικρός χώρος από τους θεατές. Αυτά είνε μια μεγάλη απόδειξις της ικανοποίησεως που αισθάνονται οι Σκαπανείς μας κατά την εδω διαμονή τους.

— Πριν άρχισή ο άγων, τή μικροστοιχίματα δέν έλειψαν: Ένα γλυκό, μια λεμονάδα κλπ.

— Στις 5.30 ακριβώς αι δύο αντίπαλοι ομάδες κατέρχονται στο γήπεδο. Πρώτη και άρτια σε εμφάνισις είνε ή ομάδα του Λόχου Ασφαλείας, ακολουθεί δέ του 3ου Λόχου πλημμυρισμένη στο θαλασσί γράμα.

— Τους ποδοσφαιριστάς συνοδεύουν και οι Λοχαγοί τους για να τους ενθαρρύνουν και παρόλληλα να τους νουθετήσουν, να φωνούν αντίξιοι του αθλητικού πνεύματος. Οι παίκτηι μετά των άξιωματικών κ.κ. Σαλδορά, Παπαναστασίου, Δασκαλάκη και Σαραϊδάρη ποζάρουν μπρός στο φακό του φωτορεπόρτερ μας για να βγάλουν τις αναμνηστικές φωτογραφίες.

— Έν τώ μεταξύ και οι επίσημοι του Τάγματός μας —ό κ. Μπαϊρακτάρης μετά των κ.κ. Αξιωματούχων και των αντιπροσώπων του έθνικου φοιτητικού κόσμου— παρίστανται για να παρακολουθήσουν το παιχνίδι.

— Η σφύρικτρα του διαιτητού διακόπτει κάθε σχήλιο και τά βλέμματα στρέφονται πάνω στους συναγωνιζόμενους.

— Ο άγων άρχίζει ήμαλ. Οι παίκτηι προσπαθούν να επιβληθούν, χωρίς όμως να παρεκτρέπωνται των κανόνων. Μικρές πάσες εκατέρωθεν μάς θυμίζουν άξεστα παιγνίδια μεγάλων άγωνων, πού, φιλολογούμενος, συνήρπασαν τους θεατάς.

— Στο 12ο λεπτό ο σέντερ-φώρ του Λόχ. Ασφ. Σταματίου άνοίγει στον άεικίητο Κορωναίο, πού άπειλεί τά δίχτια του 3ου. Άποκρούει όμως ο Παρθύνης (όπισθοφύλαξ) με άποτέλεσμα κόρνερ, πού κτυπήθηκε άουτ. Τή φορά αυτή ο Ξενάκης κ' ακριβώς στο 25ον λεπτό, παίρνοντας την μπάλλα άνοίγει στο έξω άριστερά Ξιφάρ, ο όποιος με δαιμονιώδη ταχύτητα και με μαστρία έξαιρετική σουτάρει στο τέρμα του 3ου, πού αυτή τή φορά κινδυνεύει πραγματικά. Μα ο ήρωας Άθραμίδης πλυνζάρει και σάνει βέβαια γκολ. Τά χειροκροτήματα επικυρώνουν την μεγάλη έπιτυχία. Τό παιχνίδι παίρνει σχετική οξύτητα.

— Στο 30ό λεπτό το δεξιό ντεμί του Λόχου Ασφαλείας Πολυζώης κάνει μια μεγάλη προσπάθεια μ' ένα τελικό και μοιρασμένο παιχνίδι, και διά του Ίωαννίδη ή μπάλλα στ λνεται στο έξέστρεμο Μοσχονά, ο όποιος με δαιμονιώδη ταχύτητα και με μαστρία έξαιρετική σουτάρει στο τέρμα του 3ου, πού αυτή τή φορά κινδυνεύει πραγματικά. Μα ο ήρωας Άθραμίδης πλυνζάρει και σάνει βέβαια γκολ. Τά χειροκροτήματα επικυρώνουν την μεγάλη έπιτυχία. Τό παιχνίδι παίρνει σχετική οξύτητα.

και ή άτμόσφαιρα σχεδόν ήλεκρισμένη.

— Στο 40όν λεπτόν ο άφθατος Βαλσαμόγλου του 3ου κατεβαίνει ακάθεκτος προς τό τέρμα, πασάρει στον Κιδωνίδη, ο όποιος τροφοδοτεί άμέσως τόν Άποστολίδη, πού είχε σχεδόν άμαρκά ριστος, εκμεταλλεύμενος την εύκαιρία, δέν γάνει καίρη, σουτάρει με δεξιοτεχνία από άπόστασι 25 μέτρων και ή μπάλλα βρίσκεται στα δίχτια του Λόχου Ασφαλείας.

— Στά τελευταία λεπτά του πρώτου ήμιχρονίου ή κινήτικη πεντάδα του Λόχου Ασφαλείας καταβάλλει άπεγνωσμένες προσπάθειας μ' ή σφύρικτρα του διαιτητού έσήμανε ήμίωρο.

— Με την έναρξι του δευτέρου ήμιχρονίου τό τρίο του Λόχου Ασφαλείας και τά έξέστρε Μοσχονά και Κορωναίος πολιορκούν άσφυκτικά τό αντίπαλο τέρμα. Έπί 5 λεπτά ή μπάλλα παίζεται στα καρρέ τού 3ου. Μια δυνατή σέντρα του Πολυζώη άποκρούεται από τόν Άθραμίδη με μια έκτίναξι θαυμασσία, πού άβίαστα απέσπασε τά χειροκροτήματα. Γίνεται κόρνερ εις βάρος του 3ου, μα ο κίνδυνος αντιπαρέχεται.

— Στο 25ο λεπτό γίνεται φάουλ εις βάρος του Λ. Ασφ. μα ο τερματοφύλαξ Γιάμαλης άποκρούει και σώζει βέβαια γκολ.

— Έως τό 35ον λεπτό ή μπάλλα παίζεται με έναλλασσόμενες φάσεις. Συνεχώς και επικινδύνους καθόδους πραγματοποιεί ο Λόχος Ασφαλείας, μα οι άτιχίες είνε άνευ προηγουμένου.

— Στο 40όν λεπτό ή πολιορκία του 3ου γίνεται πιο αισθητή. Ο Σπαχής, εύρισκόμενος μόνος, καταβίνει άποφασιστικά για να παραβιάσθ ή τέρστιο του Λόχ. Ασφαλή, ο τερματοφύλαξ όμως άναγκάζεται να κάνει μια ήρωική αλλά στοχη έξοδο και τό μοιραίο δέν άρνησε, γιατί ο Σπαχής τόν ντριπλάρει και στέλνει την μπάλλα στα δίχτια.

— Κ' έτσι ο άγων τελείωσε με 2:0 υπέρ του 3ου.

— Όλοι οι παίκτηι έπαιξαν θαμαστικά και μάς γάρσαν ένα θεαματικό παιχνίδι. Γι' αυτό τους ευχαριστούμε θερμότατα. Ο διαιτητής άρκετά καλός. Διεκρίθησαν από τόν Λ. Ασφαλείας οι Καλοκοντές, Πολυζώης, Μοσχονάς, Καρακούσης και Ίωαννίδης, από δέ τόν 3ον οι Πεινόπουλος, Ξενάκης, Κουτούπας, Κιδωνίδης, Ξιφάρης και Άποστολίδης.

N. Γ. ΠΕΠΠΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο καθηγητής Φενέλ, διάσημος χειρουργός, διηγείτο μια μέρα στους φίλους του ότι τό όνειρό του ήταν να γίνη στρατιωτικός.

— Οι γονείς μου όμως, έλεγε, δέν ήθελαν να γίνω στρατηγός γιατί θα έσκότανω, όπως έλεγαν, ομαδικώς τους ανθρώπους. Υστερα από αυτό με έστειλαν στην ιατρική.

— Για να σκοτώνετε λιανικώς! του έπτε χαμηλοφώνως ένας συσταγματάρχης.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΑΣ

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Είνε γεγονός πως τό θεάτρό μας με τις έξαιρετικές του έπιτυχίες έχει κατακτήσει όλους τους Σκαπανείς. Η φιλοτιμία και ή άκνη εργασία του θιάσου μας συνετέλεσαν κατά μέγα μέρος στο να περιβώλουμε με τόσο άγάπη και έκτίμησι τις προσπάθειες και τις δημιουργίες του. Σε κάθε εμφάνισι του φροντίζει να υπερβαίνη τις προσδοκίες μας. Με τά έργα δικών μας και ξένων που έ παρουσίασε στο παρελθόν, έδειξε πως άποτελεί ένα συγκρότημα θεατρικό τέλειο, παρ' ότι οι δυσκολίες, τεχνικές και φυσικές, είνε άμέτρητες. Όσοι ξένοι έτυχε να παραβρεθούν σε παραστάσεις του, έξεφράσθησαν με τά καλύτερα λόγια για την καταβαλλόμενη φιλότιμη προσπάθεια.

Στην παράστασι της 14ης του μηνός τό θεατράκι μας παρουσίασε διάφορα σκετσάκια με άρκετή έπιτυχία. Άλλως τε αυτό τό υπέσχηθ προκαθολικά ο συμπαθέστατος κομπέρ μας Κοντούλης στό... άμέτρητο πλήθος των θεατών, και, φυσικά, δέν διεψεύσθη. Τόση ήταν ή κοσμοσυρροή, πού... και ή γαλαρία είχε γεμίσει άσφυκτικά. Στο πρώτο σκέτς «Συζυγικές καντρίλλες» απέδωσαν στο ρόλο τους θαμασσία οι συνάδελφοι Άθραμίδης και Τσιμπλακίδης με τό άμωρφο και φυσικό παίξιμό τους, χωρίς να υστερήσθ και τό άλλο ζευγάρι σε τίποτε.

Ο Χάρης Πεσεξίδης σκόρπισε πλοσίο τό γέλιο με τις άμίμητες... μιμήσεις των κουτσών. Αυτό δείχνει πως ο Πεσεξίδης είνε ένα πολυσύθετο θεατρικό ταλέντο, άσχετα εάν άσχολητά έρασιτεχνικά, και, όμοιογόμενος, τά χαρακτηριστικά του θα τά ζήλευσαν πολλοί έπαγγελματίαι ήθοποιοί. Ο Νηφάκος, όπως πάντα, άφθατος. Η άπλή παρουσία του στη σκηνή είνε άρκετή να προκάλεσθ τά γέλια και τόν έμθουσιασμό σε όλους. Το σκέτς με την «άποβολή τή- δασκάλας», πολύ καλό. Έδώ οι Κοντούλης, Μπλέτας, Στούνος, και Λαδός, περιφημοί.

Η εμφάνισις της Χορφιδας μας δ-ως πάντα ένθουσιαστική. Τέλος, ή Ορχήστρα μας με τά χαρακτηριστικά τραγούδια της, τό φαντασμαγορικό τοπίο πού χαΐδεσε τό ήμίωρο των χρωματιστών λαμπιονιών και με τό άηδύνι του Τάγματός μας, τόν συνάδ. Καραφά, χωρίς λινα λεπτά ρομαντικής έξέφρασε στο δίψασμένο για μουσική Κοινό.

Ας σημειωθί ότι τήν προχθεσινή παράστασι έτίμησαν με την παρουσίαν τους ο Σύντοκρης κ. Μπαϊρακτάρης και οι έπισκεπται μας καθηγηταί, φοιτηταί και φοιτητρίαί του Πανεπιστημίου. Στις τελευταίες έπεςε σαν κεραινός ή εμφάνισις άρριων ήθοποιών σε γυναικείους ρόλους. Και έδώ πού τά λέμε, είχαν κάθε λόγο να ζηλέψουν για τόν... άθέμιτο συναγωνισμό. «Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ» συνάδελφοι.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΜΙΚΡΟΒΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Έξ άφορμής του προφυλακτικού έμβολιασμού κατά του τύφου θα ήθελα να αναφέρω όλίγας λέξεις περί μικροβιοθεραπείας ήτις έδωσε τόσα ισχυρά όπλα διά την καταπολέμησιν και την θεραπείαν των λοιμωδών νόσων και προώρισται άσφαλώς να κάμη και τάς φοβερωτέρας νόσους εις τό προσεχές μέλλον, ύστερα από τάς άφαντάστους έπιτυχίας της αντιβιοτικής δυνάμεως των μυκήτων (πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη κτλ.).

Η άντοχή, την όποιαν άποκτά έν άτομον διά της πρώτης λοιμώξεως με μερικά λοιμώδη νοσήματα, είνε έν γεγονός, τό όποιον ήτο γνωστόν και εις πολύ παλαιάς εποχές. Η δυνατότης του να δοθη τεχνητάς αυτή ή άντοχή είνε επίσημια μία πολύ παλαιά γνώσις, άφου ήδη από τό δευτέρου αιώνα οι Κινέζοι έκαμαν τόν δαμαλίσμόν. Έτσι και κατά τόν 18ον αιώνα οι Άγγλοι χωρικοί του Γκλόστερ ηξέυραν, ότι ή έπαφή με μίαν φλυκταινώδη νόσον, ειδικήν εις την άγγελάδων, προφύλαττει από την εύλογίαν. Τό έμπειρικόν τουτο φαινόμενον έμελέτησεν έπιστημονικώς ο Άγγλος ιατρός Τζένερ και άνεκάλυψε τόν δαμαλίσμόν και έγινεν ευεργέτης της άνθρωπότητος, καιτοι πρωτοπόρος εις τό ζήτημα τουτο υπήρξεν ο Έλλην ιατρός Πυλαρίων, τόν όποιον δυστυχώς άγνοούν άκόμη και οι Έλληνες!

Άλλ' έπρεπε να εύρεθί μια μέθοδος, πλέον γενική, και αυτό τό κατώστωσε πάλιν ο μέγας Παστερ, όταν ήρξησεν την μελέτην των λοιμωδών νοσημάτων επί των ζώων και άνεκάλυψε τόν προφυλακτικόν έμβολιασμόν κατά του σπληνάθρακος, της έρυθράς των χοίρων, της χολέρας των όρνίθων κτλ. Έτσι έφευρε τήν άρχήν της «έξασθενώσεως» των μικροβίων. Με τά εξασθενωμένα αυτά μικρόβια προεκάλεσι μίαν «τεχνητήν» νόσον, έλαφράν ή και άφανή, ικανήν

Πεζά τραγούδια

ΗΘΕΛΑ...

Άπ' τά πουλιά να κλέψω θέλω τό τραγούδι. Άπό τά λούλουδα να δανειστώ τό μύρο. Άπό τ' όπιδρόδα μ' άδράξω τή γαλήνη. Άπό τό ήλιου τό φώς να πάρω αιώνια ζέση. Άπό του φλοίσβου τό μουρούρισμα να κεραστώ την ξενοισιά. Άπό τους Όλύμπιους θεούς να έροιστώ τό νέκταρ. Άπό τή Δόξα να στεφανωθώ. Άπό τή Φύση να κερδίσω τή Γνώση. Άπό τή ζωή ν' άντλήσω τή χαρά, από τό άγνωστο να ζητιανέψω την άλήθεια. Άπό τό Σήμερα να τραβήξω τ' Αύριο. Άπό τή Γή ν' άνεβώ πιο ψηλά. Άπό τό Χρόνο να σκλαδωσω τή Στιγμή.

Θέλω να... Και είνε εύκολο, σαν θέλεις. Φτάνει να θέλεις. Μα θέλελα να πάρω και μια κανονική άδεια... Γ.Τ.Ο.

ώμων να προφυλάξη έναντίον προσδολών της «φυσικής» νόσου.

Αί μέθοδοι της έξασθενώσεως των μικροβίων ήμπορούσαν να ποιή κίλλουν, ή άρχή όμως έμενε ή ίδια, και ή εφαρμογή της ώδήγησεν εις την προφύλαξιν εκ του άνθρακος, της λύσσης και τόσων άλλων σοβαρών νόσων, όχι μόνον του άνθρώπου, αλλά και των ζώων. Έπί τούτων δε των γεγονότων έβασίσθη ή θεμελιώδης άρχή της «ενεργητικής άνοσοποιίας». Όλιγον άρότερον, ή μελέτη του διεφθερικού βακίλλου και της ταξίνης του ώδήγησεν εις την ανακάλυψιν της άλλης θεμελιώδους μεθόδου, της «παθητικής άνοσοποιίας» διά της φροθεραπείας. Και εις τήν δυνήθησαν να δημιουργήσουν τό άνθρώπων πρώτον μίαν άνοσοίαν ενεργητικήν, πού έγκαθίσταται βραδέως, αλλά διαρκεί έπι μακρόν, και δεύτερον, διά του όρου ένός ζώου καταλλήλως προετοιμασθέντος, μίαν παθητικήν άνοσοίαν, με παροδίαν άλλ' άμεσον άντοχήν. Τό πεδίον της εφαρμογής των δύο αυτών άρχών ήτο άπέραντον και επέτρεψε πράγματι να δαμάσωμεν πολλές φοβεράς νόσους. Άλλά θα συνεχίσωμεν εις τό έπόμενον σημείωμα, διά να καταφανή τί ήμηρον άκόμη ν' άναμένη ή άνθρωπότης εις τό μέλλον από αυτές.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΔΡ. 10

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Γίγας της άρχαίας ελληνικής μυθολογίας. 2) Κατά τάς Γραφάς έζησεν 950 χρόνια.— Ήξη νομισματική μονάς. 3) Σύστημα χρονικός.— Περιέχει ρητήν (δοτ.). 4) Είνε όλη μύς (δημ.). 5) Άθρον.— Μοσχοβόλα.— Έρωτηματικόν. 6) Ρέπει προς την ήλιόσπητα. 7) Βασίλειον της Ν. Α. Ασίας. 8) Τό δίχτιον και τό όρνον.— Λαμψόμενον ως έπίρρημα σημαίνει διαρκώς, πάντοτε. 9) Μεγάλη ή ήσος εύρισκομένη μεταξύ Ίνδικού και Ειρηνικού Ωκεανού (γενική).

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Κατεργασία των μετάλλων διά πυρρώσεως. 2) Άδελφός του Άβραάμ.— Σπαρδικός Όργανισμός. 3) Νήσος των Κυκλάδων (γεν.).— Μία των έ. Άθηναις Τραπεζών. 4) Νύμφη των γλυκίων υδάτων. 5) Έχει ύπόστασιν.— Μία άπόχρωσις.— Νότα. 6) Βραδύς Ιδιος εις την εργασίαν. 7) Είνε σύμβολον ειρήνης.— Τιμητική προσάδορσις, αντί του κύριου (γεν.). 8) Άρχικα ένός ύπουργείου.— Ναυτικόν κέλευσμα. 9) Πολιτική κίνησις, σκοπούσα την έγκατάστασιν των Έβραίων εν Παλαιστίνη.

ΤΟ ΔΙΓΗΜΑ ΜΑΣ

NORMAN

Ο Νόρμαν Ντέρεθ, Άγγλος αϊχμάλωτος στο κελί της φυλακής, στέκει άρες συλλογισμένος, καιρό τώρα, καπνίζοντας. Οι Έλληνες κρατούμενοι, πού τόν αγαπάνε τόν κοινοδρακάκια τό Νόρμαν, του λέμε:

— Άγαπητέ Νόρμαν, ήρθες στην Έλλάδα να πολεμήσης και σόε πιάσανε. Μεις θέλαμε να φύγουμε στην Αϊγυπτο και μάς πιάσανε. Η κυρία τύχη τάφερε έτσι να βράζουμε στο ίδιο κελλί της φυλακής. Βράζετε, λοιπόν, και σεις στο ζουμί σας όπως έμεις και μη μ'ας στενοχωρείτε περισσότερο. Και μεις έχουμε γονιούς κι αγαπημένα πρόσωπα.

Ο Νόρμαν μάς έπτε φαφλατάδες, πού συμβουλεύουσαν άλλους και δέν ξέρουσαν να κρύβουσαν τό δικό τους πνοή.

Άπ' τό παραθυράκι της φυλακής μπαίνει τώρα κάποια βροσιά στη μούχλα του κελλιού, στρώνωμαστε κάτω και ξεθάδουμε μια τράπουλα.

— Έγκό τέλω παίζεις χαρακίρι, λέει ο Νόρμαν.

— Έμεις τέλωμε ρίζι πασιέντζες για τή Μαίρη, χαχανίζει τό κελλί.

— Γκελάτε για μένα; σκυθρωπάει ο Νόρμαν.

— Ξανθό παιδί με τά στάχια μαλλιά, τά άδολα μάτια, την

πλούσια ζωή, ποιά σχέση έχεις με τή φυλακή; Τώρα πού βράζει ή ζέστη στην Άθήνα, ή θάλασσα δέν έπρεπε να σ' έχη κοντά της, να σ' αναμίζη τά ξανθά μαλλιά, τά μαλλιά σου δέν είχανε νοιώσει τόσα σχέδια των χεριών έμένα πού ύπερηφανεύομαι;— ήμωνα ισόπαλης νεότης;»

Αυτό είνε ένα άπόσπασμα από γραμματή της αγαπημένης του, πού μ' όλη την άφελεια μάς τό διάβασε κάποτε. Άπό τότε τόν πειράζουμε.

Στό διάδρομο των κελλιών άκούγονται βήματα. Στην τρυπίτσα της πόρτας του κελλιού ξεπροβάλλει τώρα ή φάτσα του φύλακα Νίνο. Ο Ντέρεθ πλησιάζει την πόρτα, του κλείνει τό μάτι, κάνει ένα βόλο ένα σημείωμα πού είχε οτιάσει, και τό πασάρει στο Νίνο.

— Τό κορίτσι θα σε φάη έσένα, Νόρμαν, παρατηρεί τό κελλί.

— Ναί, παιδιά, κ' ή φυλακή, άπαντάει ο Νόρμαν.

Στή μεγάλη συγκέντρωσι της φυλακής της ήμέρας εκείνης, ο δικοκτηής ανέβηκε σ' ένα βόθρο, πού τις Κυριακές τό χρησιμοποιούσανε ο παπάς και μάς λειτούργανε, και μίλησε:

— Σεις —μας έπτε—, για να σας ξαναδούν τά στίπια σας, θάσαστε πειθαρχικοί. Παρατηρήθη

κανε τόν τελευταίο καιρό παραβάσεις του κανονισμού της φυλακής, όπως μερικοί πιστήκανε να συνεννοούνται με τους δικούς τους με σημείωματα πού τά βάζανε στους φελλούς των μουσικαλιών, πού έρχονταν άπ' έξω, ή κάνανε κι άλλες άνάλογες παλιανθραπίες για να συνεννοήθουν με τή μάννα τους ή την άδελφή τους, πού δέν τις έπιτρέπει τό Ιταλικό μεγαλείο. Έπίσης πρέπει να τονισθί πως ο φυλακισμένος, σύμφωνα με τόν κανονισμό, δέν πρέπει να βλέπει τόν έξω κόσμο. Άπαγορεύεται όποιοδήποτε σκαρφάλωμα στα παράθυρα των κελλιών, έστω κι' αν ή Αυτοκαρτορία τάχη προβλ'ψει όλα και κανείς δέν μπορεί να τό σκάσει. Όποιο κεφάλι ξεπροβάλλει σε παράθυρο, δέν θα ξαναθί τό φώς.

Ο δικοκτηής κατέβηκε άπ' τό βόθρο του με μεγάλη έπιστημότητα. Τ' άπολωλά της φυλακής σκορπίσανε για τά κελλιά τους.

— Κύριε Νόρμαν, άκούσατε τους λόγους του δικοκτηή κ' έλπίζουμε να έρθε σωφρονέστερος. — Σωφρονέστερος; Έγώ δέν ξέρω αυτή τή λέξι. Τί σημαίνει; — Δέν είνε παράξενο, άφοι και πολλοί Έλληνες δέν την καταλαβαίνουν, γνωρίζοντας τή λέξι, μα να πάψη να στέλνης σημείωματα, μη μ'ας πάρης και μάς στο λαιμό σου.

Η πίπα του μίστερ Νόρμαν σε διαρκή έρρασι. Οι άλλοι κατάχαμα, στο κελλί, όπως συνήθως, συζητάνε έντονα για τή νόρη πού θα πάρουμε, αν ή διαδοχία της Ιταλίας κάνει άγόρι.

— Κύριε... κύριε, φωνάζουσαν σε μια στιγμή όλοι οι κρατούμενοι, εύχόμεστε όλοι οι κρατούμενοι να γεννηθί ή βασιλοπούλα δίδυμα άγόρια.

Άκούγονται άγριοφανάρες. Ίταλών της έφόδου. Σε λίγο ο κρότος ξεκλειδώματος του κελλιού μας.

— Βία-βία, ίν τσέλλα ντι ρίγκορι.

Μας κατεβάζουμε όλους στην τσέλλα, στο ύπόγειο μπουντρούμι της τιμαρίας των φυλακισμένων. Μας βγάζουσαν τά παπούτσια και βρέχουμε τό κελλί. Πρέπει να μείνουμε όρθιοι στον έλάχιστο χώρο, και σε λίγο άρχίζει να δυσκολεύεται ή άνασπιή μας άπ' την έλλειψι άρα. Πάμε και μεις προς την τρυπίτσα της πόρτας του μπουντρούμι, όπως τά θεριά τραβάνε κατά τά σίδερα των κλουβιών τους δίχως την ήρωική διάθεσί τους, μα φοβισμένα. Έξω άπ' τό κελλί μας κολλήθηκε ένα χαρτί πούγραφε: «Τιμωρήθηκε, γιατί την ώρα πούπρεπε να κοιμούνταν ήταν ζυπνική και θορυβούσανε».

Τό Νόρμαν δέν τόν κατεβάσανε. Στο διάστημα πού λείψαμε, ταχτοποιήσανε κωσέρβες, μα πούτιγκα κωσέρβες κ' έκανε ολόκληρη συγγραφή. Τά παράβωσε τό πρωί όλα στο Νίνο. Ο Νίνο τάφερε στις γυναικείες φυλακές, πούνε άπέναντι άπ' τις δικές μας, σε καμιά πενηνταρία μ'τρα άπόστασι. Έκεί βρίσκεται ή άρραβωνιστική του Νόρμαν, πού την έχουσαν πιάσει για κατασκοπεία.

Σαν φτάνουμε στο κελλί, έχουμε

με όρεξι και γι' άστεία. Του λέμε τό Νόρμαν σοβαρώτατα πως δέν πρόκειται να του ξαναμιλήσουμε, γιατί δέν μάς άκολουθήσεν στη τσέλλα. Μας άπαντάει ξερά:

— Όυτε κ' έγώ πρόκειται να σας ξαναμιλήσω.

Παιδί, καίμενο παιδί, όχι γιατί δέν ώφελει ο μεσομεριτικός ύπνος, μα ζύπνα γιατί θα πάμε πάλι στην τσέλλα. Είνε ή ώρα πού θα μάς ξεκλειδώσουν για να κυκλοφορήσουμε στο διάδρομο των κελλιών, για να πάρουμε νερό στις βούσες.

Ο Νόρμαν σηκόθηκε κ' έτρεξε πρώτος σαν μάς ξεκλειδώσανε. Ένώ πλυνώμαστε, άκούουμε ένας πυροβολισμό. Σαν ξεσπάγηνα στο κελλί μου, σκοντάφτω σ' ένα κωρνεδάκι. Είνε τό Νόρμαν. Στο τελευταίο φύλλο πού μου π'φτε πρώτο στο μάτι, διαβάζω έγγλέζικα: «Η Μαίρη σήμερα, σύμφωνα με τό σημείωμα πού πήρε ο Νίνο, θάνε στο παράθυρο της φυλακής της πού βλέπει στο παράθυρο του διαδρόμου της φυλακής μας. Θα σκαρφάλωσαν και θα την δώ. Θα σκαρφάλωσαν και θα με δώ. Την αγαπά, την αγαπά περισσότερο από κάθε φορά τή Μαίρη. 15-6-43. Νόρμαν Ντέρεθ».

Τρέσαμε όλοι στο δάθος του διαδρόμου στο παραθύρι. Βρήκαμε τό Νόρμαν πλημμυρισμένο στο αίμά του, κρατώντας στο χέρι σχιχτά ένα άσπρο ματηλί. Ο έρωτας, θς ή φυλακή, τόν σκοτώσανε τόν Νόρμαν Ντέρεθ.

ΒΑΓ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Τετάρτη ἀποστολή ἐντός τῶν ἡμερῶν ἐγκαταλείπει τὴν Μακρόνησο.

Οἱ συγγινητικὲς στιγμὲς εἶνε ἀτελείωτες.

Νὰ μερικὲς πού προλαβαίνουμε νὰ σημειώσουμε.

Στὴν συγκέντρωση τῆς 11.8.48 τὴν μεσημβρινὴν τοῦ Λόχου Διοικήσεως. Μπροστὰ στὴν κυρία πύλη ὁ Λοχαγὸς ἐτοιμάζεται νὰ διαβάσῃ τὰ ὄνομα.

Θὰ γίνῃ Προσκλητήριο τῆς Τιμῆς.

Οἱ ματιὲς διασταυρώνονται. Πλημμυρισμένους οἱ καρδίαι γοργοχτυπάνε. Διάχυτος ὁ ἠλεκτρισμός τῆς προσμονῆς. Κάθε ὄνομα θάβει καὶ μιὰ συγγνώμη τῆς Πατρίδας.

— Α... —

Ὁ Λοχαγὸς φωνάζει τὸ πρῶτο ὄνομα. Ἐνας ἀνασασμὸς ἀνακουφίσεως ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στήθη κείνου πού ἀπαντᾷ «παρών».

Αὐθόρμητος ὁ θαυμασμός τῶν ἄλλων, εἶνε ἡ μόνη ἐπιφῶδος στὴν συνεχεία.

Πρῶτη φορά τ' ὄνομα καθενὸς μας βαρύνει τόσο.

Λίγη ὥρα μετὰ στὸ καφενεῖο.

Ἐνας διάλογος:

- Φεύγεις κ' ἐσύ;
- Ναί.
- Μὰ γιὰ πού θὰ πάτε;
- Ὡ, καὺμένε! Τί σημασία ἔχει. Πάμε ὅπου πρέπει.
- Ἄν πάτε στὴν... ἔχω μιὰ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΠΑ ΘΕΛΟΥΜΕ

Δυὸ λέξεις εἶνε. Μὰ κλείνουν μέσα ἓνα ἀπάνταστο μεγαλεῖο. Ἐνσαρκώνουν καὶ διεκρινεῖν τὸ «πιστεύω» μας. Ὁ πόθος πού φουντῶνει μέσα μας, τὸ δάκρυ πού πνίγουμε ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὰ κακά πού συσάρευσαν οἱ ἐρασταὶ τῶν Σλαύων, τῶν ὁποίων κάποτε εἴμεθα συνεργάτες, ἀεθλὰ μας ζωντανεύουν μετὰ λέξεις: ΟΠΑ ΘΕΛΟΥΜΕ! Εἶνε τὸ σύνθημά μας.

Καὶ τὸ βροντοφωνάζουμε καὶ στὶς χώρες τοῦ Ὑλισμοῦ καὶ στὶς χώρες τῆς Δημοκρατίας, πὼς εἴμαστε ἀγνὲς ἑλληνικὲς ψυχές, πὼς ἡ καρδιά μας θερμαίνεται ἀπ' τὴ φλόγα τῆς λευτερίας, πὼς ἡ ἐννοία τῆς ἐδῶ γεννήθηκε καὶ πὼς ἡ λευτεριά τρέφεται μετὰ αἶμα καὶ σπέρμα γίνονται μετὰ σάρκα καὶ ὀστά ἡρώων.

Ἐμεῖς, τὰ χθεσινὰ παραπλανημένα παιδιά, ὠρῖμα πιά ἄνδρες, μετὰ δυνάτη θέληση καὶ νοῦ, τρανέψαμε τὴν πίστη, μέσα μας, γιὰ ἀγῶνες καὶ θυσίας, γιὰ τὴν κατοχύρωση τοῦ ἠθικοῦ μεγαλεῖου τῆς ζωῆς.

Νοιώθουμε τὰ ἐθνικὰ καθήκοντα πού μας βαραίνουν. Καλούμεθα καὶ μεῖς πλάι στοὺς ἄλλους νὰ ταχθῶμε φρουροὶ οὐ μόνον τῆς χώρας αὐτῆς, πού δὲν ἔδωσε θέσιν ἐξέφυγῆς καὶ χρόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπερασπιστὰ τῶν ἀγῶν ἰδανικῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπόφασή μας νὰ φθάσουμε στὸ τέρας. Νὰ ἐγγίσουμε καὶ μεῖς τὴ νίκη καὶ τὸ μεγαλεῖο πού ὀλοκλήρωνεται. Μετὰ ἀσφαλμένα τὰ μπράτσια μέσα στὶς ἰδίες φωτιές, πού σκορπίζουν οἱ δέβηλοι κομμουνιστῆς, μετὰ γαλβανωμένα τὰ στήθη, μετὰ πηχυντὴν τὴν θέληση, νοιώθουμε γιγαντία τὴ δύναμιν νὰ προχωρήσουμε ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα, σηκώνοντας πῖθ ψηλά τὸ Ἐθνικὸ Λάβρο, πού καθαγιασθήκε μετὰ τὸ αἶμα ἡρώων καὶ μαρτύρων.

Πιστεύουμε στὴν Ἑλλάδα ὡς ἄν σὲ ἠρησκεία. Πειθαρχοῦμε στὴν ἐμπνευσμένη καθοδήγησιν τοῦ ἀεικινήτου Βασιλέα μας, πού ἐνσαρκώνει τοὺς ἐθνικοὺς μας πόθους. Καὶ ἐξωτερικοῦμε τοὺς πόθους γιὰ τὸν ἀγῶνα.

Θέλουμε καὶ μεῖς μακρὰ ἀπὸ κάθε προκατάληψιν, ρίχνοντας στὴ λήθη κάθε προηγουμένη σάπια ἰδέα, νὰ ἀρθῶμε στὸ ὕψος τῆς ἐθνικῆς μας μεγαλοπρέπειας, νὰ φρεθῶμε καὶ μεῖς σήμερὰ στὶς ἐπιπέδους τοῦ ἐθνικοῦ καθήκοντος.

Νὰ ἀγωνισθῶμε γιὰ νὰ ξανοιχθῇ ἡ γενιά μας ἀπὸ καινούργιους πλατειοὺς ὀρίζοντες.

Νὰ ἀγωνισθῶμε γιὰ νὰ γίνῃ ἡ χώρα μας ξανά φεγγόβλο ἀστὲρι καὶ νὰ φέγγῃ στοὺς σκοτεινισμένους Λαοὺς νὰ ξαναβροῦν τὸ δρόμον τῶν πετρωμένων.

Νὰ ἀγωνισθῶμε γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀτίμωσιν ἡ Ἑλληνοπούλα, τὸ τσεκούρι ὁ πατέρας, τὴ σφαγὴ ἡ μάνα, τὴν ἀπαχθὴ τὴν Ἑλληνοπούλα.

Νὰ ἀγωνισθῶμε γιὰ νὰ ξεπεταχθῇ μέσα ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν μας τέφρα μιὰ καινούργια ζωὴ, μιὰ Μεγάλη Πατρίδα.

Δεκ. Ἐθνοφρ. Ε. Κ.

παραγγελία. Θὰ πάς στὴν ὁδὸ... ἀρ... νὰ βρῆς τοὺς δικούς μου. Πέσ' στὴ μάνα μου πὼς θὰ φύγῃ κ' ἐγὼ σὲ λίγο ἀπὸ δῶ.

— Ἄν πάμε, θὰ πάω ὅπωςδήποτε. Ἐχεις τὸ λόγο μου.

— Στὸ καλὸ καὶ καλὴ ἀντάμωσι.

Διπλὴ εὐχὴ βγαλμένη ἀπὸ τὰ βάθη τρισηχίλιόχρονης παρακαταθήκης.

Τὸ βράδυ, πρὶν τὸ σιωπητήριο, στὴ σκηνή, Κουβέντα.

— Θάσαστε καλὰ ἐκεῖ. Ὄσπου νὰ τελειώσῃ ἡ ἐκπαίδευσίς σας θὰ περάσουν δυὸ μῆνες. Ἐχετε καιρὸ νὰ τὸ ρίξετε καὶ λίγο ἔξω. Τὰ βραδάκια, ὅσο νᾶνε, θὰ βγαίνετε στὴν πόλι. Καλὰ θάνε.

— Σὲ δυὸ μῆνες μπορεῖ νὰ τελειώσουν καὶ τὰ «τσακάλια», λέει ὁ δευτέρος.

— Κάτι θὰ μείνῃ νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς, βρε παιδιά. Μὴ μᾶς ἀπελπίζετε...

— Ἐχομε τόσα νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς, ἀποσπώνε ὁ δευτέρος πού φεύγει.

— Φτάνει νὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλάδα... Κι' Ἑλλάδα τούτῃ τὴν ὥρα εἶνε: Σπίτι, Σκολεῖο, Ἐκκλησία.

Νύκτα. Τὰ τσαντήρια σκεπάζει ἡ γαλήνη τῆς σιγῆς, διακοπτόμενη ἀπὸ τὸ σταθερὸ, ρυθμικὸ περπάτημα τοῦ σκοποῦ.

Μέσα στὴ σκηνὴ ἡ γνωστὴ συμφωνία τῶν κουρασμένων κορμιῶν. Μόνον δυὸ μᾶτια σπηλωμένα στὴ σκοτεινὴ στέγη τῆς σκηνῆς.

Ἐνῶχτησα ἡ σκέψι ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ ἐδῶ γνῶρια. Ἐνας σιωπηλὸς χαριετισμὸς σ' ὅτι χάρηκε «αὐτὸς πού φεύγει», σ' ὅτι ἔζησε δίπλα του τόσον καιρὸ.

Στὴν θάλασσα. Στους φίλους ποῦφτιαξε ἐδῶ.

Στὴν σκηνὴ του. Σὲ πράγματα καὶ πρόσωπα. Σὲ ὅτι τοῦ εἶπασε τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τὸν ξανάφερε στὴν αἰώνια ἐπιταγὴ τῆς ἐλευθερίας ἀνθρώπων.

Σὲ ὅτι μικρὸ ἢ μεγάλο τὸ ξανάδωσε στὴν τιμημένη λεγεῶνα τῶν ἀγῶν Ἑλλήνων.

Γ. Θ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Πιστικότης ὑποψηφίου πολιτευτοῦ. Σοβαρὴς ἀρθρογράφου τῶν «Τάμης». Κατηγορηματικότης μαθηματικοῦ. Θέρμη ἐρωτευμένου. Γλαφυρότης μεσαιωνικοῦ τροβαδούρου. Ἀκριβεία ὀρολογίου (πού δὲν ἔχει πάλι στὸ μάστορα). Δραματικότης ἐρμηνευτοῦ ἀρχαίας τραγωδίας. Παραστατικότης φωτογραφικῆ. Σαφήνεια ἀκαδημαϊκοῦ. Ἐμπιστοσύνη ἐφευρέτου.

Ὅλα αὐτὰ διέθεσε γιὰ νὰ μὲ πείσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως φοδῶμαι πὼς μετὰ τὸν λόγον δὲν θὰ καταφέρω νὰ πείσῃ καὶ σὰς, θὰ φροντίσω νὰ ἀντιγράψω πιστὰ ὅσα μοῦ εἶπε. Ἀκόμα θὰ πρέπει νὰ ὄσες περιγράψω τὶς συνθήκας κάτω ἀπ' τὶς ὁποῖες διεπραχθήσθησαν τὰ ἐξαιρετικά αὐτὰ γεγονότα.

Ντᾶλα μεσημέρι. Ὅρα ἀρκετὰ σημαντικὴ. Φυσικὴ ἀκίνησις καὶ ἀτμοσφαιρικὴ καταθλιπτικότης. Τοποθεσία: «Κάπου στὸ νησί μας».

Συγκεκριμένα βρισκόμαστε ἐκεῖ πού πηγαίνουν συνήθως οἱ τρεῖς Καμπαλλέρος, δηλ. στὸ ἴδιο τόπος μέρος. Ὅπως πῆ ὅτι δὲν πηγαίνει ἐκεῖ, δὲν βρίσκειται σὲ φυσικὴ κατάστασιν.

Πὼς μούρε κείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὸν ρωτήσω, εἶνε κάτι μυστήριον.

— Τί φτάνει, ἐσύ;

Γύρισε, καταδέχτηκε νὰ γυρίσῃ, μετὰ κῆρυξ, καταδέχτηκε νὰ μὲ κητάξῃ καὶ στὸ τέλος ἔφτυσε, καταδέχτηκε νὰ φτύσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ γύρισμα, τὸ κῆρυγμα καὶ τὸ φτύσιμο δὲν ἀποτελοῦν ἀπάντησιν, ἐπανάλαβα τὴν ἐρώτησιν.

Ζάρωσα, ὅπως θὰ ζάρωσεν ὁ Μπέβιν π.χ. μπροστὰ στὴ Μαντὰμ Σουσοῦ, καὶ περιμένα.

Ἄργα, ρυθμικά, ὑπολογισμένα, περισπούδαστα, ἀνοιξαν δυὸ χεῖλη.

Καὶ βγήκαν τὰ βαρυσήμαντα λόγια:

— Εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀμάδος Ὑγιεινῆς.

Πίσταψα πὼς ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε, ἐπὶ τέλους, νὰ μὲ χαμογελά ἡ τύχη. Ὡς τῶρα εἶχα γνωριμίες μετὰ μερικῶν ἐπιστημόνων, πολιτικῶν κλπ., ἀλλὰ τέτοια γνωριμία δὲν μοῦ εἶχε τύχει. Ἐυχάριστησα τὸν Κύριον γιὰ τὸ μεγάλο δῶρον νὰ γνωρισθῶ μετὰ τέτοια προσωπικότητα καὶ ἐγκατέλειψα ἑαυτὸν στὸ νερκισμὸ τῆς στιγμῆς.

Ἐχω τὴν περιέργην συνήθειαν νὰ γελῶ πάντα, καὶ δὲν μπορεῖται κείνη τὴ στιγμὴ, τὴν ἰερὴ ἐκείνη ὥρα, νὰ κρατηθῶ.

— Γελᾷς, ἔ; μετὰ τὸ σὲ «ντὸ» τῆς Βέμπο καὶ πάγωσε ὁλόκληρος.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΗΘΙΚΗΣ ΑΓΩΓ. ΤΑΓΜΑΤΟΣ

9—15-8-1948

Ἀνεγνώσθησαν εἰς συγκεντρώσεις τοῦ Τάγματος 130 ἐπιστολαὶ στρατιωτῶν πρὸς πολιτικὰς, στρατιωτικὰς, ἀστυνομικὰς ἀρχὰς καὶ οἰκείους των.

Ἐγένοντο αἱ κάτωθι ὁμιλίαι:

Δευτέρα (9-8): «Ἡ συμβολὴ τῆς ἀεροπορίας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους μας» ὑπὸ τοῦ ἀρχισμηγίου Τσιφογιαννῆς Παν.

Τρίτη (10-8): «Ἑλλάς καὶ ἀνθρωπισμὸς» ὑπὸ τοῦ στρατ. Παπαϊωάννου Εὐάγγ. τοῦ Λόχου Ἐθνοφρουρῶν.

Τετάρτη (11-8): Ὁρησκευτικὴ ὁμιλία ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἱερέως πανοσιολογιστοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Κορινάρου Στυλιανοῦ.

Πέμπτη (12-8): «Ποία ἡ μορφή τοῦ σημερινοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος» ὑπὸ τοῦ ἐφ. ἀνθ' ἡγου Συριοπούλου Ἀλκιβ. τοῦ 2ου Λόχου.

Παρασκευή (13-8): «Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα τῆς Ἑλλάδος ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ Κομμουνιστικὰ κόμματα τῶν ἡμερῶν Κρατῶν» ὑπὸ τοῦ στρατ. Παπακώστα Στεφ. τοῦ 1ου Λόχου.

Σάββατον (14-8): Γι' αὐτοὺς πού πέσανε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας» ὑπὸ τοῦ στρατ. Χατζηγγελίδου Στεφ. τοῦ Λόχου Εἰδικότητων.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο θεατρικὴ παράστασις μετὰ «σκίτες» τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὀρχήστρας καὶ τῆς Χοροδίας τοῦ Τάγματος.

Κυριακὴ (15-8): Ἀρησκευτικὴ ὁμιλία: «Ἀφιερωμένη εἰς τὴν Παναγία» ὑπὸ τοῦ στρατ. τοῦ 5ου Λόχου Λαγίου Παναγ.

Ἐἰς δευτέραν ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ Τάγματος συντήθησαν αἱ ὀμάδες 3ου καὶ Λόχου Ἀσφαλείας μετὰ νικητήριαν τὴν πρώτην διὰ τερμάτων 2:0.

Καθ' ἑκάστην γίνονται ἠθικαὶ διδασκαλίαι εἰς πρωινὰς συγκεντρώσεις τῶν Λόχων.

Ὁ Προϊστάμενος ἈΣ)κὸς τοῦ Γραφ. Ἠθικῆς Ἀγωγῆς ΛΟΞΑΣ ΑΝΤ. Ἀνθ)γὸς

— Γελᾷς κ' ἐσύ ὅπως πολλοὶ ἀνόητοι, συνέχισε.

Δὲν πειράχθηκα μετὰ τὸ «ἀνόητοι» μιὰ καὶ εἴμαστε πολλοὶ, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τὸν τίτλον δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Καὶ κείνος συνέχισε:

— Γελᾷς γιὰ τὸ δὲν εἴσατε σὲ θέσιν κανένας σὰς νὰ καταλάβετε τὴν ἰερότητα τῆς κάθε περιπέτειας, γελᾷς, μαρὲ καὶ ἀνόητε, γιὰ τὸ δὲν εἶσαι ἰκανὸς νὰ ἐκτίμησῃς τὴν σπουδαιότητα τοῦ κάθε πράγματος. Δὲν μὲ λες, κύριε, τί κάνουν οἱ γιαιτροὶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον;

Ἐπρεπε ν' ἀπαντήσω. Χαμένους στὸ καθοῦκι μου, ὅπως ἀν βρισκόμουν μπροστὰ στὸν Κριτὴ τὴν ὥρα τῆς Δευτέρας Παραυσίας, ἀφοῦ ἐπεστράτευσα τὶς ἱατρικὰς μου γνώσεις ἀπάντησα:

— Γιατρεῦνόν τους ἄρρωστους.

— Βλάκα, ἐμεῖς προλαμβάνουμε τὶς ἀσθένειες. Μαζεύοντας δίχως κομπασμὸ (αὐτὸ τοὺς ἔλειπε!) σκουπιδιάκια, χαρτάκια, τενεκεδάκια, κουρελάκια, ἀποφάγια, ρίχνοντας φάρμακα στὰ λιμνάζοντα νερά (αὐτὰ δὲν ξέρω πού τὰ βλεπεῖ), ρίχνοντας θάλασσα... ἐκεῖ πού ξέρεις, ψεκάζοντας μετὰ Ντι-Ντι-Τι ὅλο τὸν τόπον, κάνομε δουλεῖα χίλιες φορὲς καλύτερη καὶ μεγαλῶτερη κοινωνικὴ σημασία ἀπὸ ὅλους τοὺς γιαιτροὺς τῆς Ὑφθίμου. Προλαμβάνουμε τὶς ἀρρώστειες. Μάλιστα, κύριε! (ἦταν ἡ δεύτερη φορά πού με εἶπε ἔτσι, καὶ πάλι δὲν θυμώσα). Ἐκεῖνοι τί κάνουν; Πάνε στὸν ἄρρωστο, τοῦ λένε «βήξε καί...», τὸν ξεγυμνῶνουν μέσ' στὸ χεῖμα νὰ δοῦν ἂν εἶνε ἄρρωστος, τὸν πασπατεύουν, τὸν κάνομε γελῶν νὰ βγάξῃ τὴ γλώσσα ἔξω, τὸν στέλνουν σὲ ἐσοχὴ ἢ στὸν ἄλλο Κόσμον, τὸν βάζουν στὸ κρεβάτι ὡς ἂν ἔμενε πεμπέλης, τοῦ πῶνουν τὸ αἶμα σὰν κοριοῖ μετὰ τὸν τρόπον: βεντούξες καὶ διατίμησις ἐπισκέψεως, καὶ τὸν πείθουν ὅτι εἶνε ὅπωςδήποτε ἄρρωστος. Χτυπάνε τὸ σαμάρι, ἐπειδὴ δὲν τραβάει ὁ γαϊδάρος. «Ἐ! ὄχι, φίλε μου (αὐτὸ με συγκίνησε). Τὸ πᾶν δὲν εἶνε νὰ νικήσῃς ἕναν πόλεμον. Νὰ τὸν προλάβῃς. Ἐμεῖς προλαβαίνουμε. Ἐμὰς πρέπει νὰ εὐγνωμονῆτε.

Τὸν κῆρυξα γεμάτος ἀπὸ τὸ λεπτὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἦμουν ἑτοιμὸς νὰ πέσω στὰ γόνατά του. Νὰ τοῦ φιλήσω τὸ χεῖρ. Μὰ ἦταν ἀδύνατον. Μετὰ τὸ ἔνα ἔξυνη τὴν πλάτη του καὶ τὸ ἄλλο ἦταν... ἀπᾶντο!

ΓΙΑΝ. ΘΕΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΜΟΥ

«Γιὰ τ' ἀνέβασμα ξανά πού σὲ καλεῖ» θὰ ἀίστανθῃς νὰ σοῦ φυτρώουν, ὦ χαρὰ, πτὰ φτερά, πτὰ φτερά τὰ πρῶτινά σου τὰ μεγάλα!

(Κ. ΠΑΛΛΑΜΑΣ)

Σπινθηροβολοῦσαν τὰ μᾶτια του, ἀκτινοβολοῦσαν μιὰ ἀνεπίπτῃ χαρὰ. Στὸ πρόσωπό του ἦταν διάχυτὴ ἡ ἰκανοποίησις. Κατάφορος μετὰ ἀτομικὰ του εἶδη, κουβέρτες, γυλιούς, ἐγκατέλειπε τὸν καταυλισμὸ τοῦ Λόχου μας, ἀνεβαίνοντας τὸ μονοπάτι τοῦ ἐθνικοῦ λυτρωμοῦ.

Ὁ καιτερός ἥλιος ἔφηνε τὰ κορμιά, τὰ τρύπαγε ἀλύπητα μετὰ χρυσὰ σπαθία του, σκόρπιζε μέσα τους τὴν ἀποχρύωση, σ' ἔκανε νὰ αἰσθάνεσαι τὸν ἐαυτὸ σου σκόρπιον κομμάτι καὶ ἄβουλα.

Κι' ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἐνοιώθε τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴν πύρινη κόλασιν τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἐπλεξε σὲ πηλάγη χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Ἦταν ἕνας σωστός Ἕλληνας στρατιώτης πιά. Προχωροῦσε σταθερὰ καὶ γοργὰ γιὰ τὸν καινούργιον τοῦ Λόχου, τὸ Λόχον Ἀσφαλείας. Λέξ καὶ διαζόταν νὰ προφτάσῃ τὸ τραῖνο αὐτό, πού μ' ἀγῶνιά περιμενε τὸσον καιρὸ νὰ σφυρίξῃ. Καὶ τώρα μιὰ σειρήνα, ἡ σειρήνα τῆς Πατρίδος, τὸν καλεῖ μετὰ μελωδικῆς τῆς τραγοῦδι, αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴν του, τὸν τραβᾷ στὴν ξελογιάστρα ἀγκαλιά τῆς.

Τὸ καρδίον τοῦ πολυπάθου σκαπανέα μας ξεναγουρίζει στὸ γαλήνιον ἐθνικὸ λιμάνι ἐκεῖ πού κι' ἄλλα καρδιά, μετὰ ψουσκωμένα πανιά ἀπὸ τὸ μπάτι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, περιμένουν τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Λίγα μέτρα μακρύτερα, λίγο ψηλότερα ἀπὸ τοὺς καταυλισμούς

τῶν ἄλλων Λόχων, μετὰ τὴν ἀσβεστωμένην μάντρα του καὶ τοὺς μικροσκοπικοὺς, τοῦ πυργίσκου, φαντάζει μετὰ φῶς πού στοὺς ναυαγοὺς, ζηλευτὴ πύξινά γιὰ τὸν προσανατολισμὸν ἐκείνων πού ἔχασαν προσορινὰ τὴν ἐθνικὴν τους πορείαν. Ὁ τελευταῖος σταθμὸς, τὸ τελευταῖο στάδιον τῆς διαδίκας, πού λέγεται ἐθνικὴ ἀποκαθάρισις, πού λέγεται ἐθνικὴ ἀποκαθάρισις. Ἡ ἀπόστασις πού μᾶς χωρίζει εἶνε μηδαμινὴ. Κι' ὅμως μέγαλο καὶ δύσκολον τ' ἀνέβασμα μέχρις ἐκεῖ.

Εἶνε γραφτὸν στὴ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων πάντα περνοῦν ἀνηφορικὰ μονοπάτια καὶ ν' ἀνεβαίνουν Γολγοθάδες πρὶν ἀπὸ κάθε δημιουργία. Γραφτὸ καὶ συνψασμένον μετὰ τὴν ἀνθρώπινον φύσιν.

Ἡ σκέψις μας θέλει νὰ πλανιέται πάντα ἐκεῖ, ἡ νεανικὴ καρδιά μας ποθεῖ τὸ γοργὸ ρυθμὸν, τὴν ἀγωνία αὐτοῦ τοῦ ἀνέβασματος, πού λυτρώνει ἀπὸ τὸ ἀμαρτωλὸ παρελθόν καὶ φέρνει τὸ θερμὸ καὶ παρηγορὸν σφιχταγκάλισμα τῆς μάνας Ἑλλάδος.

Ἄπ' ἐκεῖ πάνω ξεκινᾷ ἕνας καινούργιος καὶ τιμημένος δρόμος, ἀπ' ἐκεῖ ἀρχίζει μιὰ πλατεία λεωφόρος πού ὀδηγεῖ σύντομα στὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑψίστου καθήκοντος. Ἄπ' ἐκεῖ προχωροῦμε στὰ πεδία τῆς τιτανείας πάλης πού διεξάγει νικηφόρα τὸ μαρτυρικὸν μας ἔθνος κατὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, αὐτῶν πού θέλησαν νὰ τὸ σκλαβώσουν, νὰ τὸ ἀφανίσουν, νὰ τὸ ρίξουν δέσμιον στὰ χεῖρα τοῦ σλαβοκομμουνιστοῦ.

Τὸ μονοπάτι αὐτὸ μᾶς φέρνει ἐκεῖ πού γράφεται ἡ καινούργια μας ἱστορία.

Π. Β.—1ος Λόχος

Ο ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΟΙ ΣΤΥΜΦΑΛΙΔΕΣ ΟΡΝΙΘΕΣ

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες μετὰ πλησίον κάποιος γνωστός μου κι' ἀφοῦ μὲ ἀπήλυθε τὶς τυπικὰς, τὶς τετριμμένες, τὶς χιλιοειπωμένους ἐρωτήσεις γιὰ τὸ τί γίνονται, συνέχισε χαμογελώντας:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν παρένθεσι πού ἀνοίγει τὶς τυπικὰς, καὶ ἡ ὁποία ἤδη, ὅπως καταλαβαίνετε, ἀρχισε, δεδομένου ὅτι πρόκειται νὰ σὰς πῶ κάτι σπουδαῖον.

Λοιπὸν, ὅτι μοῦ εἶπε ὁ συνάδελφος, θὰ σὰς τὸ μεταδώσω. Ἐχετε τὴν ὑπόσχεσή μου, ὅσο μοῦ εἶνε δυνατόν πῖθ καλὰ, εἰ δυνατόν, καταλεπτός. Μόνον πού θὰ σὰς παρακαλῶ νὰ κρατήσετε ὑπὸ ἄκρην ἐχεμύθειαν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἀτομικοῦ σας μυστικοῦ τὸν τρόπον προελεύσεως τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ, εἰς τὸν τρόπον

ΑΠ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ Λοχαγὸς τοῦ 4ου Λόχου κ. Κατσάμπας ἔλαβε συγκινητικώτατην ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν στρατιωτῶν μας Μελετίου Γεωργίου, τὸν ἥρωα τῆς Χαλκιδεύσεως, εἰς ἀπάντησιν συγχαρητηρίου ἐπιστολῆς του. Ὁ Μελετίου ἐνθυμεῖται τὸν 4ον Λόχον, τὸ Α' Τάγμα, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Β11 κ. Μπαϊρακτάρην, οἱ ὅποιοι τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν δόξαν, μετὰ ἀμετρον σεβασμῶν.

Ὁ Μελετίου, ὡς γνωστόν, ἐπιμήθη μετὰ Πολεμικοῦ Σταυροῦν, καλεῖ δὲ τοὺς συναδέλφους του νὰ ἀκολουθήσουν αὐτοὺς πού ἐγκατέλειψαν ἠσὴ τὴν Μαυρόνησον καὶ ἐπολέμησαν δοξασθέντες.

— Ἄς μᾶς μιμηθῶν, γράφει, καὶ ἄς μᾶς ἀκολουθήσουν στὸν ἰερόν ἀγῶνα πού διεξάγει ἡ Ἑλλάδα μας. Τὸ δικίον τὸ ἔχομε καὶ ἡ νίκη εἶνε δική μας. Τὰ βόλια τους δὲν μᾶς βρῖσκουν. Αὐτὰ τὰ ὑποῦλα βόλια δὲν σκοτώνουν τὴν Ἑλλάδα. Κύριε Λοχαγέ, τὴ δικήν μου γὰρ ἀπὸ τὸ γράμμα σας τὴν αἰσθανθήκαμε καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ Λόχου ὡς διαβάσαμε καὶ αὐτοὶ τὸ γράμμα σας. Ἡ χαρὰ ἦταν ζωγραφισμένην στὰ πρόσωπά τους—γιὰ τὴν καλωσύνη σας— καὶ μοῦ εἶπαν νὰ σὰς δώσω τοὺς χαριετισμούς. Ἐπίσης εὐχαριστήθηκα πολὺ ὡς διαβάσαμε αὐτὰ πού ἔγραψε ἡ ἐφημερίδα «Ἀναμόρφωσις» γιὰ μᾶς, κι' ὁλος ὁ Λόχος ἦταν μαζωμένος δταν τὴ διάβαζε κάποιος συνάδελφος.

— Ζήτω ἡ Ἑλλάδα μας.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.

— Ζήτω ὁ Ἐθνικός Στρατός.

ὡστε τὶς δάφνες τῆς δόξης νὰ τις ἀπολαύω καὶ νὰ τις καρποθῶ ἐγὼ, πού τόσο ὄμορφα μετέφερα στὸ δημοσιογραφικὸν μας ὄργανον τὴν ἀφήγησιν αὐτή.

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ νομίσετε πᾶς αὐτὸ τὸ λέω στ' ἀστία. Κάθε ἄλλο. Μιλῶ σοβαρότατα, δεδομένου ὅτι μοῦ τὸ ἔχουν πῆ πολλοί, τὸ ἔχουν διαπιστώσει προσωπικότητες, τὸ ὅτι τὸ συγγραφικόν μου δαιμόνιον, πρῶρισται νὰ δοξάσῃ τὴν Ἑλλάδα μας...

Συνέχισε, λοιπὸν, ὁ γνωστός μου συνάδελφος:

— Ἦταν μεσημέρι. Οἱ σκηνὲς κυψέλες, βούζαν ἀπὸ τὰ σιγανά μουρμουρίδια τῶν ἔθνηων συναδέλφων, ἀφοῦ οἱ μυῖες, οἱ καινούργιες αὐτῆς Στυμφαλίδες ὀρνίθες, τῶβαλαν πείσμα νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν νὰ χαροῦμε τὶς ὄρες τῆς μεσημεριανικῆς σκόλης. Ποῖα τινάζονται μετὰ ἀπότομους ἐκρήξεις θυμοῦ. Συσπάσεις τοῦ προσώπου, ἀκολουθοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, γιὰ οἱ ἐνοχλητικὲς μυῖες βρῆκαν τὸ πρόσωπὸν μας τοῦ γούστου των. Νύχια πού ἡ σκοπιμότητα τῆς ὑπάρξεως των ἦταν ἀμφίβολη, ἀπέδειξαν ἄνετα ἄνετα τὸν προσδοκῶν.

Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ μέγας μας αἰμῶν πρόγονος, θὰ βρισκόταν, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ, σὲ μεγάλη ἀδυναμία γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θηρίου. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, πλάσμενος ἀπὸ τὴ φύσιν νὰ βρῖσκειται σὲ συνεχὴ καὶ ἀνηλεῆ ἀγῶνα μ' αὐτὴ ἀντιμετώπιση τὰ ἀντιπαθητικὰ αὐτὰ ἔντομα, μετὰ πολλὰ μέσα, ἔνα ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ἡ κουνουπιέρα. Μετὰ σὲ μιὰ τέτοια, λοιπὸν, ὁ γνωστός μας Πελοπίδας εἶχε τρυπῶσει.

Ἐνας ὅμως συνάδελφος μας, γιὰ νὰ γελᾶσθε φυσικὰ ὄλοι, τοῦ ἔβαλε μιὰ τρίχα στὴ μύτη.

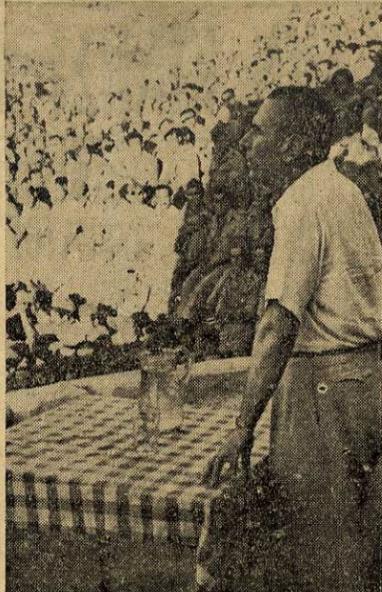
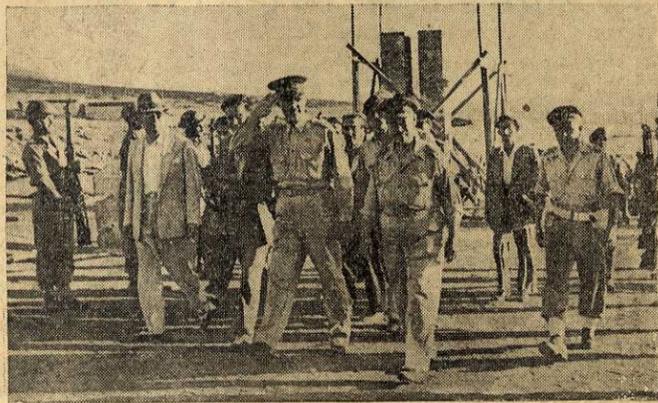
Ὁ Πελοπίδας πῆδησε πάνω, ὡς ἐλατήριο, λέξ καὶ τοῦ διεβίβασαν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, λέξ καὶ τὸν τσιμπήσαν μετὰ καρφίτσες.

Ἡ γλώσσα του ἄρχισε νὰ κραταλίξῃ ὡς μυρᾶλιον ἀεροπλάνου. Ἦταν καιρὸς πιά νὰ τὰ βάλῃ καὶ μετὰ τὶς μυῖες εὐτυχῶς, γιὰ τὴν ἐπιταρῆ κατὰ τὸ θρασὺν συνάδελφον πού τὸν ἀνησυχίσε, δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί θὰ γινόταν.

Ὁ μέγας δημιουργὸς, δέχθηκε κι' αὐτὸς σκληρὰ χτυπήματα γιὰ τὴν πανθομολογουμένη σοφία του. Ἐκεῖνος ὅμως πού δέχτηκε τὰ πῖθ πικρὰ λόγια ἦταν ὁ Πρόεδρος τῆς συμμάχου μας Ἀμερικῆς κ. Τρούμαν. Πού ἀντὶ νὰ στέλνῃ Ντι-Ντι-Τι, στέλνει κονσέρβες καὶ τρόφιμα. Καὶ τρέλαινε μετὰ τὴ φράσι:

— Θεεῖ Τρούμαν, στείλε, στείλε πολὺ, ἄφθονον, στείλε τόσο πού ἐν ἀνάγκη καὶ κάνομε μπάνιον μέσα σ' αὐτὸ, ἀρκεῖ νὰ γλυτώνομε ἀπὸ τ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ο Υποδιοικητής του Τάγματός μας κ. Δ. Σαλωνίτης υποδέχεται τους εκπροσώπους του επιστημονικού και φοιτητικού κόσμου, που με επί κεφαλής τον Διευθυντή της Β11 κ. Γ. Μπαϊρακτάρην έπεσκέφθησαν το Τάγμα μας. ΜΕΣΟΝ: Ο καθηγητής των Πανεπιστημίων Αθηνών κ. Μαρινάτος ώμιλών εις τους Σκαπανείς μας. ΔΕΞΙΑ: Ο Δ/ντής της Β11 Συνταρχης κ. Μπαϊρακτάρης εν μέσω των επίσημων ξένων μας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΜΕΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Στάς 6 μ.μ. της 14ης τρέχοντος, προερχόμενοι εν τού Β' Τάγματός μας ο Διευθυντής της Β11 του Γ.Ε.Σ. Συνταρχης κ. Μπαϊρακτάρης, οι καθηγηταί του Πανεπιστημίου κ.κ. Μαρινάτος και Ζώρας και αντιπροσωπεία φοιτητών και φοιτητριών της Έθνικής Παμφοιτητικής Ένώσεως (Ε.Π.Ε.), ενώ εις την αποδόθραν διμοιρίας ανδρών του Λόχου Ασφαλείας παρουσιάσαν όπλα.

Τους έπισκέπτας μας υπεδέχθη εις την αποδόθραν ο Υποδιοικητής του Τάγματός κ. Διονύσιος Σαλωνίτης.

Εν συνεχείᾳ οί ξένοι μας ώδηγήθησαν εις τόν χώρον του θεάτρου, προκειμένου να παρακολουθήσουν την τακτική ήθική διδασκαλίαν και ή εμφάνισις των προεκάλεσε τὰ αυθόρμητα χειροκροτήματα των αναμενόντων στρατιωτών.

Πρώτη όμιλία άνεγνώσθη υπό τού στρατ. Χατζηπαγγέλιου Π. του Λόχου Ειδικότητος με θέμα «Αυτό που πέσανε για την Πατρίδα», που, διακοπτομένη από τὰ χειροκροτήματα των άκροατών, υπήρξε ένα σεμνό μνημόσυνο των ήμιθέων, οί όποιοι με τὸ αίμα των εις τους έκάστοτε άμυντικούς πολέμους της Φυλής έγραψαν την ένδοξον τρισχιλιετή ιστορίαν της Έλλάδος.

Με εύλογον ίκανοποίησιν ο κ. Μπαϊρακτάρης παρουσίασε μετά ταύτα τόν καθηγητήν τού Πανεπιστημίου κ. Μαρινάτου, ο οποίος, λαβών τόν λόγον, άπετάθη πρὸς τούς Σκαπανείς μας, χαιρετήσας κατ' αρχήν αυτούς έκ μέρους της πνευματικής μερίδος τού Έθνους. Άπέδωσε τὰ συχαρητήριά του εις τούς άξιωματικούς και όπλίτας τού Τάγματός, έπέστησε την προσοχήν όλων εις τὸ λεπτό της θέσεως της Πατρίδος μας, συνέστησε με ήθικὴν θέρημην την αποβολήν των «δεδειγμένων αντιλήψεων», οί όποιοι περιήγαγον τήν χώραν εις τήν σημερινήν κατάστασιν και έπεκαλσθη τὸν σεβασμόν εις τήν Ιστορίαν τού Έθνους. Άκολούθως έσημείωσε με ιδιαίτεραν προσοχήν τὰς «μεγάλας στιγμάς» που διέρχεται ή Φυλή μας, έκοιμη άναδρομήν εις τὸ έπος της Άλβανίας, άνασκόπησε τὰ δραματικά γεγονότα τών τελευταίων έτών και κατέληξε με τὰς χαρακτηριστικάς φράσεις:

«Ποτέ ο Έλληνας δέν έχει να φοβηθή όταν πρόκειται ν' αντίσταθῃ με τὰ στήθη του. Όσον αξίζει μιὰ σταγὴν ελληνικού αίματος, ένέν αξίζουν έκκατομύρια σταγόνων ξένου αίματος».

Τὸ τ'λος της όμιλίας τού κ. καθηγητοῦ ήτο ή εύχή του και της πνευματικής ήγεσίας της χώρας δι' έπάνοδον όλων των Σκαπανέων εις τήν ελληνικήν Κοινωνίαν.

Κατόπιν ο κ. Μπαϊρακτάρης έδωσε τόν λόγον εις τόν καθηγητήν τού Πανεπιστημίου κ. Ζώραν όστι έν αρχή διεβεβαίωσε τούς άκροατάς του ότι «κάτ' της ποιότητος τού ευρισκόμεθα μεταξύ σας, αισθανόμεθα ρίγη συγκινήσεως».

Υπενώμισε εις τούς Σκαπανείς τούς ποταμούς αίμάτων που έχυσε ή Φυλή μας εις τόν βωμόν της έλευθερίας και τούς ζήτησε να αναβαπτισθούν εις τήν Κολυμβήθραν αυτήν του ίερού αίματος των πατέρων τους. Είς τὸ σημείον αυτό διεκόπη από τὸ μοναδικόν αίτημα των στρατιωτών μας «Όπλα θέλομε». Συνέχισε συγκε-

κινημένος και μετέδωσε την διπλήν του πίστιν εις τὸ άκροατήριον, δηλώνοντας ότι «πολεμούμε όλοι για μιὰ Μεγάλη Ίδέα» και εύχόμενος «να ζωστήτε γλήγορα τ' άρματα».

Τὸ τέλος της συγκεντρώσεως ήτο ένας σπινθήρ που ήλεκτρίσε τὸ πλῆθος των άκροατών και ή άτμόσφαιρα έδονείτο από τήν υπερήφανον λαλήν των Σκαπανέων «Όπλα θέλομε» και από τὰ χειροκροτήματά τους, δείγματα εύγνωμοσύνης πρὸς τούς εκπροσώπους τού πνευματικού κόσμου τού τόπου δια την μετ'ολυμπίδων τής πατριωτικής του θέρμης πρὸς τούς έξω Έλληνας.

Μετά την ύποσπυλν της Σημείας, ή αντιπροσωπεία της Ε.Π.Ε., φτιάνοντας ένα φιλικὸ χαρούμενο σύνολο εις τὸ γήπεδο τού βόλεϊ-μπαλ, αντίηλαξε μερικές «πάσσερς» με στρατιώτας και εις τὰς 9 τὸ βράδυ καταλαμβάνομε θείεις πάλιν εις τὸ θέατρον δια να παρακολουθήσωμε τὸ πικνόντικο πρόγραμμα τού καλλιτεχνικοῦ μας συγκροτήματος, ποικίλου και εύχάριστου, που μάς χάρισε δυὸ δολκόληρες ώρες δρασερής ψυχαγωγίας με τὸ παίξιμο διαφόρων σκέτς που κατά τὰ διαλείμματα

έπλουτίζετο με τὸ τραγοῦδι τού άφθαστου Κοραφα και τὸ παίξιμο διαφόρων κομματιών από την όρχήστρα μας.

Τὸ καλλιτεχνικό αυτό δώρο έκλεισε με τὸ Έθνικό Ύμνον από την έκλεκτὴ Χορωδία μας υπό την διεύθυνσιν τού συναδ. Θεοδοσοπούλου Χρύσανθου.

Οί επίσημοι φιλοξενούμενοί μας και ή αντιπροσωπεία της Ε.Π.Ε. διευκτέρεσαν στὸ Τάγμα μας και την επομένη—Κυριακήν 15 τού μηνός— έπεσκέφθησαν τὸ Γ' Τάγμα Σκαπανέων, ενώ τὸ βράδυ της ίδιας ήμέρας παρηκολούθησαν την πρὸς τιμὴν των δοθείσαν εις τὸ Β' Τάγμα έορτήν.

Πρὸ της άναχωρήσεως των δια τὸ Γ' Τάγμα και έξωθι της Άσσης Άξιωματικών ώμίλησε πρὸς τούς συγκεντρωθέντας Σκαπανείς ο πρόεδρος της Ε.Π.Ε. κ. Γεωργίουδης.

Η τιμή ήτις προσεγένετο εις ήμάς άπ'αρχὴν τήν Πανελληνίον Γνώμην δια τὸ συντελούμενον εν Μακρονήσῳ έργον και άποτελεῖ ένα άκμή φωτεινόν μετέωρον, τὸ όποίον θα δείχνη και θα υπενθυμίζη εις τὸ μέλλον την πορείαν εις τόν δρόμον της Φυλής δια τούς Σκαπανείς.

«ΡΕΠΟΡΤΕΡ»

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
νηθίσασιν να τὸ παραβάλλωμεν με τὸ παιδομάζωμα που εφηρμόσθη από τούς Τούρκους κατά τούς πρώτους χρόνους της επικρατήσεως αὐτῶν εις τὰς ελληνικές χώρας. Άλλά ή σύγκρισις εινε άστοχος, διότι τὸ σημερινόν κομμουνιστικόν παιδομάζωμα υπερβαίνει κατά πολύ τὸ παλαιόν τουρκικόν εις βαρβαρότητα και άπανθρωπίαν. Κοινή μόνον ιδιότης και εις τὰ δυὸ παιδομαζώματα εινε ή δημιουργία φανατικῶν έχθρῶν τού Έλληνισμοῦ, προερχομένων από τὰ ιδικά του εθνικά σπλάχνα.

Τὸ παιδομάζωμα των Τούρκων ήτο δέβαια και αυτό άπάσιον και βάρβαρον, δι' αυτό δὲ προϊόντος τού χρόνου και τού πολιτισμοῦ καθρηγήθη σχετικῶς ένωρίς, άλλα εινεν όμως και κάποιον πνοήν φιλανθρωπίας. Περιωρίζετο εις άρισμένον αριθμόν παιδιών, και άρσενικῶν μόνον, τὰ όποια έλμβάνοντο από οικογενεας πολυτέκνων, όχι περισσότερα τού ενός από κάθε οικογενεαν και με εξαίρεσιν των μονογενῶν. Υπαγορεύθη δὲ από λόγους στρατιωτικούς και άπέβλεπεν εις τήν ένίσχυσιν τού όθωμανικοῦ στρατοῦ με τούς φανατικούς πολεμιστάς τού τάγματός των Γενιτσάρων. Τὸ σημερινόν παιδομάζωμα των σλαβοκομμουνιστῶν δέν άποδεκατίζει άπλῶς τόν Έλληνισμόν, άλλα με τὸ να άρπάξη γενικῶς τὰ Έλληνόπουλα χωρίς κανένα περιορισμόν και χωρίς καμμίαν διάκρισιν φύλου και ήλικίας, φθείρει και άφανίζει τὸν γόνον της Φυλής, της όποίας επιδιώκεται με τὸ σατανικόν αυτό

σχέδιον ή εξολόθρευσις. Τούτο δὲ άποτελεῖ όχι μόνον δια τούς Έλληνας εθνικήν ζημίαν μεγίστην, άλλα και δι' όλον έν γένει τὸν πολιτισμένον κόσμον καταβαράθρωσιν στοιχειωδῶν ανθρωπιστικῶν ιδεῶν, όνειδος της εποχής και στιγμια τού νεωτέρου πολιτισμοῦ, οί όποιοι από αἰώνων έψαυσε να άνέχεται την κακομεταχείρισιν των ανθρωπίνων υπάρξεων, υπαγορεύσας την κατάργησιν τού παιδομαζώματος και της δουλεμπορίας και την φιλόανθρωπον πρὸς τούς αιχμαλώτους τού πολέμου συμπεριφορῶν.

Η βάρβαρος αυτή πράξις των σλαβοκομμουνιστῶν δέν πρέπει να θεωρηται ζήτημα άφορῶν μόνον την Έλλάδα, άλλα έχει γενικωτέραν σημασίαν και δια τούτο ο άντικτιπος αυτής έπρεπε να εινε εύρύτατος και ισχυρότατος εις όλον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Θα μείνουν, λοιπόν, άσυγκίνητοι από τὸ έγκλημα τούτο οί προστάται τού πολιτισμοῦ; Θα άδιαφορήσῃ πρὸς της βαρβάρου ταύτης πράξεως ο Ο.Η.Ε., εις τόν όποιον τόσας άγαθάς έλπίδας έστρήξαμεν και τού όποίου ή Βαλκανική Έπιτροπή διεπίστωσε την άλήθειαν τού εγκλήματος; Δέν θα διαμαρτυρηθούν οί φιλελεύθεροι Κοινωνίαί της Εύρώπης και της Αμερικής δια την άπάνθρωπον αυτήν κακοουργίαν; Κάθε οργανισμός που ένδιαφέρεται εις όλον τόν κόσμον δια την προστασίαν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, είτε πολιτικός εινε, είτε κοινωνικός, είτε επιστημονικός, πρέπει να ύψωση φωνήν διαμαρτυρίας και να άσκήση όλην του την έπιρροήν δια τὸ σταμάτημα τού άποτροπαίου τούτου εγκλήματος, τὸ όποιον άμαυρώνει την σύγχρονον εποχήν, και την επανόρθωσιν αὐτοῦ δια της έπιστροφής των άρπαγέντων παιδιών εις τὰς ελληνικάς των έστίας. της Ακαδημίας Αθηνών Σ. Β. ΚΟΥΓΕΑΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ,
ΠΑΝΤΑ Η ΝΙΚΗ ΑΝ ΕΙΣΘΕ
ΗΝΩΜΕΝΟΙ, ΠΑΝΤΑ ΕΣΑΣ
Ο' ΑΚΟΛΟΥΘΗ (17)

Η άγωνία, ή όποία συνέχει την παγκόσμιον Κοινήν Γνώμην επί των διεξαγομένων από ήμερών εν Μόσχα συνομιλιών εινε τὸ επίκεντρον της τελευταίας εξέλιξεως. Αί άναφανόμενοι θαυτάται ρίσκι της διαφοράς και ή άδυναμία έξευρέσεως έστω και βάσεως συνεννοήσεως συνθέτουν την άγωνίαν της στιγμής με την καταπληκτικήν τρηουμένην σιγήν.

Εν τῷ μεταξύ εις την πρώτην παράλληλον των συνομιλιών της σοβιετικής πρωτεύουσας διατηροῦν την θέσιν των της επικαιρότητος η συσφιγξίς των Κρατῶν της Δυτικής Ένώσεως και ή όλονεν αύξουσα παραγωγικότης της υπερατλαντικής Συμπολιτείας, χαρακτηριστικῶς άπαντήσεις, έκδηλος άποφασιστικότης των ελευθέρων Δημοκρατιῶν δια την άμυναν τού ευρωπαϊκού πνεύματος εναντιον οιασδήποτε εκβάσεως της υποδοσκούσης ρήξεως. Και ή μὲν πεποίθισις της σκοπιμότητος της Δυτικής Ευρωπαϊκής Ένώσεως επεξετάθη εις αναγκαιότητα συμμοτηχῆς και των Λαῶν της Ανατολικῆς πλευρῆς της λεκάνης της Μεσογείου. Η συμβολή των Κρατῶν της Μ. Ανατολής, ιστορικός, πολιτικός, οικονομικός και γεωγραφικός συνδεομένων, ήτοι Έλλάδος, Τουρκίας, Αιγύπτου και λοιπῶν άραβικῶν χωρῶν, πλέον η άναγκαία καθίσταται όσημέραι επιδεβλημένη.

Επίσης ή ιταλική συμμετοχή δια την παρουσαν κρίσιν δέν κρίνεται δυσμενῶς. Η άξιοπρόσεκτος άντικομμουνιστική άποφασιστικότης τού ιταλικού Λαοῦ και της Κυβερνήσεως του άποτελοῦν έχέγυα άγαθῆς συνεργασίας. Όχι ολιγωτέρας σημασίας εινε ή κρούσις πρὸς τὰ Σκανδιναυικά Κράτη, των όποίων ο πολιτικός και πνευματικός προσανατολισμός ευρίσκειται πρὸς δυσμὰς της Εύρώπης.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΠΟΣ

Βουρκώνει κάθε τίμιον πατριώτη τὸ μάτι, σε κάθε του άντίκρυσμα, πάνω σ' έρείπια και καταστροφές σαν σκοντάφει. Και σ' ένα άπεραντο μίος σφίγγεται ή καρδιά του, τὸ άνέκφραστο δράμα σαν αναλογίζεται που ή Πατρίδα του ή βασανισμένη, χρόνια τάρα, παραδέρνει.

Δὲ μαραθήκαν άκόμα οί δάφνες πού, στην στερνή, στην τιτάνεια πάλη, έκερδισαμε νικητές έμεις πρώτοι. Κι' είν' άκόμα οί Λοιοι θαμπωμένοι, που σαν θρύλος και σύμβολο ή Έλλάδα μας πάλι δλοκαύτωμα δόθηκε στον άγωνα υπέρ πάντων' για άξίες που γέννησε αυτή' Λευτεριά και Άλήθεια και Δίκιο.

Και νά, έχθροί, σατανάδες οί Σλαοί —πόσο άτιμα βρήκαν την ώρα!— και στὸ σάλο της πάλης σκορπήσαν με τέχνη συνθήματα πλάνα. Και βρεθήκαν και πάλι Έφιάλτες και Γιούδες.

Έχει μιὰ Ιστορία ο Λαός μας χιλιετραγουδημένη. Μιάν άμύθητη έχει κληρονομιά, που στῶν αἰώνων τὸ πέραςμα, άθάνατοι στιβάξαν προγόνοι. Κι' ή ανθρωπότητα σημερα καμαρώνει, στίς τεχνες, στα

ΓΕΜΑΤΟΙ ΦΩΣ ΣΤΟ ΝΟΥ
ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ,
ΓΕΜΑΤΟΙ ΕΛΛΑΔΑ,
ΠΑΜΕ ΠΑΝΤΑ ΜΠΡΟΣ (19)

Η Ευρωπαϊκή Ένωσις, παρά τούς τυπικούς έλαχίστους ένδοισμούς της γαλλικής διπλωματίας, άποτελεῖ ήδη γεγονός άναμφισβήτητον και ή φυσικῶς άναγκαία σύμπραξις των Κρατῶν της Μ. Ανατολής και των Σκανδιναυικών έθελμελιῶθ όριστικῶς επί της ιδέας τού άπαραιτήτου.

Οί περιορισμοί τού Βερολίνου έδημιούργησαν και ώρίμασαν τόν βασικόν καρπὸν μιᾶς ευρωπαϊκής συνεργασίας, ενώ αντίθετως προέκυψε η σαφρότης των δεσμών τού Ανατολικού Συνασπισμοῦ με την παρατεινομένη διάστασιν Τίτο—Κομινφορμ. Διττὸν τὸ πλῆγμα τού σοβιετικού κομμωμοῦ και δεσποτισμοῦ υπήρξαν τ' άποτελέσματα της κρίσεως ήτις προήλθεν έκ της έντάσεως των περιορισμῶν της γερμανικής πρωτεύουσας. Τὰ σφάλματα της πανσλαυιστικής έξωτερικής πολιτικής τού Κρεμλίνοῦ έβέρμαναν τὸ αίσθημα της πεποιθήσεως των ευρωπαϊκῶν Λαῶν και έδραίωσαν την πίστιν των επί τῷ δικαίῳ της ύποστάσεώς των.

Η πρὸ έτους έξαφθείσα Λερναία Ύδρα τού Πολιτ-Μπρου, ήδη ανακαλείται εύχόμενος εις τὰ παλαιά και φυλετικά όριά της.

Τὸ Παλαιστινιακόν μετὰ την άμοιβαίαν κατανόησιν τού αναγκαιου παρατάσεως της εκχειρίας από μέρους και των δυὸ αντιμαχομένων παρατάξεων άπέφερε θεμητόν κέρδος. Ένέτεινε την έμπιστοσύνην της παγκοσμίου εκτιμήσεως επί τού Ο.Η.Ε.

Η άνακίνησις της λυδίας λίθου της Άδριατικής και ή αναμόχλευσις ώρισμένων δευτερευούσης σημασίας φαινομένων, υποκρύπτει την έκτασιν των διαφορῶν μεταξύ των δυὸ Κόσμων, των όποιων ή διένεξις συνοδεύεται από την εύχην άποσοθήσεως εν τέλει μιᾶς νέας συρράξεως.

γράφματα, στην έπιστήμη, στὸν πολιτισμό, απ' τὸ φατισμένο του πνεύμα ό,τι εινε βγαλμένο. Και στοῦς Άγώνες για ό,τι ώραίο κι' εύγενικό, πρωτοπόρος ήταν πάντα αυτός. Ο πιο έξυπνος Λαός, ο πιο δυναμικός, ο πιο δημιουργικός. Τὰ φθονήσαν αυτά οί έχθροί μας. Στους βαρβάρους μιὰ άκόμα ντροπή.

Μα ή Έλλάδα ποτέ δέν πεθαίνε. Κι' οί έλπίδες τους σβύνουν οίκτρά. Ο Λαός, που τρεις χιλιάδες χρόνια έκκίνησε πριν, που Παρθενώνες ξεκτισε κι' έδωσε Περικλήδες. Σε Θερμοπύλες π' άγωνίστηκε και σε Μαραθῶνες. Που έπη σύνθεσε σαν τὸ 21 και της Άλβανίας, να ρημάξει δέν εινε. Μέσα του κλείνει της ιστορίας και των άγώνων του τὸ μεγαλειο και των πατέρων του τη δημιουργική πνοή, τη θεϊκιά. Και για ζωη και δράση απ' άπεραντη ξεχειλίζει λαχτάρα.

Μιὰ έφιαλτική περαστική νύχτα είν' ή εποχή μας. Άλλη μιὰ φορά οί βάρβαροι για τήν ηρωική μας χώρα κινήσαν. Μα στην ένδοξη Ιστορία μας ίσα-ίσα τούς βαρβάρους ντροπιάσαμε πάντα, και τὰ παλληκάρια μας εκεί πάνω τὸ καινούργιο «Επος τού Λαοῦ μας γράφουν τάρα, μια νέα περίοδο λαμπρῆ άναγεννήσεως που θα φωτίση την έξόρμησή μας την όρμητική, για ό,τι στὸ μεγαλοურγό Λαό μας άνηκει δικαιωματικά, άνάμεσα στοῦ Κόσμου τὰ Έθνη τὰ πολιτισμένα.

Δεκ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Β.
Λόχος Έθνοφρουρῶν